

Qui va ser Maria Magdalena? una aproximació a Eudòxia Comnena

Andreu Marfull-Pujadas (¹)

17 de novembre de 2016 (revisió de 21 de novembre)

En aquest treball es presenta una hipòtesi argumentada que indica que Maria Magdalena fou un mite creat al voltant de la descendència dels emperadors Andrònic Comnè i Eudòxia Comnena, prenent de referència la Nova Cronologia (NC) que lidera Anatoly Fomenko (²). Després de tres anys investigant la NC, d'acord amb les observacions compartides amb el professor A.T.Fomenko, existeixen nombroses evidències que apunten a aquest vincle (³). El mètode d'anàlisi és el raonament empíric basat en l'observació directa dels fets i els documents històrics.

En aquesta investigació es realitza una aproximació històrica que relaciona el mite de Maria Magdalena amb un personatge real, però les evidències no són només històriques, formen part d'una història global que s'estructura en la NC i permet reconstruir el passat des de múltiples lectures. Resultat d'un treball conjunt realitzat des de Barcelona amb els companys Daniel S.Bello, Carme Calvell Monturiol i O.Beltran, es conclou que el mite de Maria Magdalena i la seva transformació en una prostituta està vinculat amb un canvi d'era, que es situa a la segona meitat del segle XVI, on el cristianisme s'adapta a una cosmovisió imperialista, militaritzada, i la dona és estigmatitzada pública i simbòlicament. En Daniel S.Bello treballa els vincles d'aquest episodi amb el conjunt de mites i llegendes, comuns a totes les civilitzacions, en la línia que ho fa l'equip de la NC. La Carme Calvell treballa l'anàlisi semàntica del llenguatge i el simbolisme que atresora, en una visió holística de la realitat, que permet comprendre les traces de la història i els valors de les cultures intervingudes pel relat oficial. O.Beltrán amplia aquesta lectura transversal incorporant les senyals i les evidències d'aquesta manipulació en el continent americà. Aquest treball representa la síntesi introductòria de les idees principals que apunten a la veracitat d'aquesta hipòtesi.

Per comprendre el sentit, però, d'una manipulació d'aquesta índole, cal fer un exercici crític amb la història oficial. En especial, cal ampliar la comprensió dels fets que condueixen a Europa a la seva expansió colonial, en el canvi d'era que s'associa a la descoberta d'Amèrica, l'any 1492. Segons aquesta línia d'investigació, al rerefons de la reorganització del poder que té lloc al segle XVI es troba el desafiament polític i simbòlic que representa l'apoderament turc de l'Imperi Bizantí, i la nova centralitat del poder que ofereix l'accés a Amèrica des de l'Atlàntic. D'acord amb aquest plantejament, en aquest desafiament es troba la competència pel poder que, resultat d'una acumulació de poders extraordinària, en nom d'aliances, condueix a l'imperi fallit dels Habsburg,

---

¹ andreumarfull@gmail.com

² Al lloc web <http://chronologia.org/> es pot consultar la línia d'investigació científica de la NC.

³ La hipotètica equivalència d'Eudòxia Comnena amb Maria Magdalena, com a esposa de Jesús/Andrònic que té descendència a Occident, és una línia de treball compartida amb el professor A.T.Fomenko.

però també a un imperi simbòlic, fallit parcialment, dirigit des de Roma. En aquest episodi es troben múltiples històries paral·leles que, tanmateix, no han estat necessàriament transcrites en els relats oficials (en essència nacionals) que s'estenen per Europa, en especial a partir del segle XVII.

Per qüestions de poder, ja es tracti d'estratègia geopolítica o d'acords d'estabilitat, la història, des del segle XVI fins al segle XXI, ens demostra el tractament que es dona a les nacions, cultures, idees i/o civilitzacions que són vençudes per la força de les armes. Doncs bé, la NC ens dona raons per observar que la manipulació no és només l'esborrat de la memòria dels vençuts, sinó que s'amplia amb la invenció del passat dels vencedors. En aquesta línia es troba la història dels símbols i les nacions que, per diverses raons, representen la transició entre l'Imperi Bizantí i l'imperialisme il·lustrat que emergeix al segle XVIII, però també la història global de la humanitat fins al segle XVII. Jesús, i Maria Magdalena, serien, en aquest sentit, part d'uns símbols intervinguts, manipulats, al segle XVI.

Per comprendre les evidències d'aquesta hipòtesi es treballen sis estadis d'anàlisi. En primer lloc es presenta **l'evidència d'un llinatge reial** vinculat a Maria Magdalena, que es situa a l'òrbita benedictina. En segon lloc, es presenta **l'evidència d'una dignitat imperial** de Jesús, Andrònic segons la NC, i el seu vincle amb l'emperadriu Eudòxia Comnena, a través de l'anàlisi de les respectives biografies. En tercer lloc, es presenta **l'evidència de les icones** medievals, on s'identifica aquest relat alternatiu i la seva transició al mite del Jesús penitent. En quart lloc, es presenta **l'evidència de l'autoritat religiosa**, que es situa a Occident a l'Edat Mitjana. En cinquè lloc, es presenta **l'evidència del poder** que atresora l'Occitània medieval, d'acord amb la historiografia oficial i l'autoritat jueva que s'hi desenvolupa. Finalment, en sisè lloc, es presenta **l'evidència literària**, on es comenten tres obres que apunten a la veracitat d'aquesta història alternativa.

L'evidència d'un llinatge reial

Maria Magdalena és un mite, que ha estimulat moltes històries, llegendes i teories. Conjuntament, formen part de l'imaginari col·lectiu del cristianisme. Segons la llegendària història de la dinastia merovíngia, se la fa la dona de Jesús, amb qui va tenir descendència i, per aquest motiu, entronca necessàriament amb les monarquies d'Europa. Se la situa a la Provença, i per aquest o altres motius se la relaciona amb el Sant Calze, els càtars i els templers. Altrament, segons la Bíblia oficial, Maria Magdalena fou una dona seguidora de Jesús, a qui cuidà, però un dels quatre evangelis la fa "pecadora" (l'evangeli de Lluc). Per aquest motiu, resultat d'aquest detall, l'església l'ha transformada en una prostituta penedida. Però la Bíblia no diu això, de la mateixa manera que no es deixa clar qui fou realment, ni què significa Magdalena ni on està Magdala, d'on es creu que prové.

La seva llegenda la fa la dona poderosa, símbol d'un secret que les esglésies monoteistes ignoren, i la seva versió "oficial" la fa símbol de l'amor a Crist, el fill de Déu. La interpretació que en fa l'església és que Maria pecà, però a través de l'amor a Jesús descobrí la fe i es salvà. Representa una icona del missatge cristià de la redempció de la humanitat que es vincula amb la paraula de Déu, que transmet el messies.

Al voltant de Maria Magdalena es construeix a Europa una quantiosa iconografia que la vincula a l'òrbita borgonyesa i provençal, d'influència benedictina, en un personatge que comparteix el nom de la Maria Magdalena bíblica, però que oficialment no és la

mateixa. Per tant, amb el nom de Maria Magdalena apareixen tres dones i tres icones: la Maria seguidora de Jesús; la Maria amant o esposa de Jesús que entronca amb la dinastia merovíngia; i la Maria borgonyesa-provençal que es venera a l'abadia benedictina de Vezélay, a la Borgonya, i a Saint-Maximin-la-Sainte-Baume, a la Provença. La primera és un personatge bíblic, la segona un mite medieval que aporta poders simbòlics a la reialesa franca, i la tercera un mite medieval àmpliament venerat, en què l'expansió de la seva fama coincideix espacial i temporalment amb l'expansió de l'orde benedictina.

Altrament, a la Provença també apareixen altres maries seguidores de Jesús. Es tracta de les maries de Betània, de Cleofàs i de Salomé. Segons els evangelis, Maria de Betània és la germana de Llätzer, que ressuscita per la gràcia de Jesús (com Jesús per la gràcia de Déu), i segons la història escrita es diu que es traslladà a Provença amb els seus germans, Marta i Llätzer. En aquesta llegenda es diu que Maria de Betània va venir amb una filla, de la mateixa manera que es diu en una altra que Maria Magdalena va venir amb la descendència de Jesús. És a dir, tres maries (la Verge, la merovíngia i la Betània) són mares, i totes tres estan relacionades amb el mite i la glòria de Jesús, que és venerat a l'Europa Occidental en nom de Maria Magdalena ⁽⁴⁾. Les maries de Cleofàs i Salomé ⁽⁵⁾, que conjuntament amb Maria Magdalena se les anomena les "Tres Maries" que van acompanyar a la Verge Maria, al sepulcre de Jesús, es diu que estan enterrades al poble de Ra, al delta del Roine. La historiografia diu que al segle XV es van descobrir les seves relíquies, i es creu que haurien arribat per mar juntament amb Maria Magdalena. El poble de Ra, o Oppidum-Râ, canvià de nom el 1838, quan passà a dir-se Les Saintes-Maries-de-la-Mer. ⁽⁶⁾

Enmig de tantes maries, però, també hi ha corones. A la Baixa Edat Mitjana apareix una altra icona, al mateix territori i al mateix temps. Es tracta del culte a la coronació de Maria, que s'estén des d'Occident a partir del segle XII. Segons la versió oficial, Maria, la mare de Jesús, és glorificada amb una corona per les pròpies mans de Crist, en múltiples representacions pictòriques i escultòriques. Sovint, Maria és coronada davant dels dotze apòstols, i se la fa la reina/mare de l'església cristiana, en una simbologia que enllaça implícitament amb el mite medieval de la Maria merovíngia, convertida en reina, com ella. Però aquest episodi no apareix al Nou Testament, la mare de Jesús no és coronada, ni convertida en la mare de l'església en els evangelis.

Qui fou doncs aquesta Maria? Si s'accepta la premissa bíblica que Jesús anuncia a Maria Magdalena la seva resurrecció, rebent l'Esperit Sant que ha d'il·luminar l'evangelització dels apòstols, es tracta, més aviat, de Maria Magdalena, no de la Verge.

---

⁴ L'equivalència de Maria de Betània amb Maria Magdalena és observada per en Daniel S.Bello.

⁵ Maria de Salomé, segons la Bíblia, seria la mare de Sant Jaume (Santiago) i de Joan l'Evangelista. Maria de Caifàs, segons l'evangeli de Sant Joan, seria la germana de la Verge Maria.

⁶ Com a curiositat afegida, en mapes del segle XVI la ciutat apareix amb el nom d'Agatapolis. Significa "ciutat de la bondat". Mapa *Europae Tabula tertia continct Galliam*, de Claudius Ptolomy. Font: http://www.davidrumsey.com/luna/servlet/detail/RUMSEY~8~1~286232~90058751:Europae-Tabula-tertia-continct-Gall?sort=pub_list_no_initialsort%2Cpub_list_no_initialsort%2Cpub_date%2Cpub_date&qvq=q:map%2B1535;sort:pub_list_no_initialsort%2Cpub_list_no_initialsort%2Cpub_date%2Cpub_date;lc:RUMSEY~8~1&mi=13&trs=92 [Consulta 15 de novembre de 2016].

Figura 1. La coronació de Maria, segle XV

Autor: Fra Angélico. Font:

https://es.wikipedia.org/wiki/Coronaci%C3%B3n_de_la_Virgen#/media/File:Fra_Angelico_038.jpg
[Consulta 15 de novembre de 2016]. Imatge de domini públic.

Per tant, es constata l'existència de diferents personatges que emfatitzen icona femenina amb un infant, que es vincula amb un llinatge i envolten la figura de Jesús, en un culte situat territorialment als dominis de l'actual França, on es venera a Maria Magdalena. Però França, a l'Edat Mitjana, no era com és al segle XXI. Tot i la llegendària història que envolta als reis de França, d'acord amb la NC (i en la línia que planteja aquesta recerca) la naturalesa política medieval no es basava en uns dominis monàrquics fragmentats. L'anàlisi rigorosa de la història mostra que, a l'Edat Mitjana, l'autoritat màxima era religiosa. L'església exercia el control social i els dominis territorials, en un procés inèdit d'acumulació de poders que, paulatinament, es capitalitzà en mans d'estructures nobiliàries i burgeses (el patriciat urbà), resultat de l'alça de l'autoritat militar i comercial (les arrels del capitalisme). Aquesta supraentitat medieval exercia l'autoritat d'un imperi més unificat del què narren les respectives històries nacionals, i entronca amb el poder religiós que la història oficial vincula amb els patriarcats cristians, on Constantinoble i Roma rivalitzaven. Tanmateix, aquesta història, d'acord amb la NC, és més complexa del què apunten aquestes evidències. Segons la NC, fins al segle XV, Euràsia i el nord d'Àfrica es troben dirigides per una complexa autoritat que imposa un vassallatge comú, en un context cultural, espiritual, vinculat a l'autoritat de l'emperador romà (bizantí) i al control simbòlic i financer dels governants d'Egipte, en una època on el centre del món es troba a l'entorn de l'eix definit pel riu Nil (Fomenko i Nosovski, 2012).

L'evidència d'una dignitat imperial

La NC aporta una explicació al mite de Jesús, que el fa emperador i el situa al segle XII. Aquest supòsit, si no es té coneixement de les raons que s'argumenten, resulta altament contradictori davant les dades que ofereixen tant el relat històric com els llibres sagrats. Però té un fonament científic, un raonament empíric i una evidència històrica inqüestionables. La NC ho té àmpliament documentat (Fomenko i Nosovski, 2005). Tanmateix, en aquest apartat s'aporta una nova evidència: el vincle del Jesús emperador amb Maria Magdalena a través del contrast amb personatges històrics. Si Jesús es correspon a l'emperador Andrònic Comnè (com documenta la NC), la seva esposa/amant podria haver estat Eudòxia Comnena i, per tant, la seva filla Maria podria ser la seva descendència, que entronca directament amb la Casa comtal de Barcelona (segons la història oficial).

La NC conclou que Jesús és un personatge creat sobre la biografia real de l'emperador Andrònic Comnè (1118-1185), que hauria nascut realment a l'any 1152 (per tant hauria viscut 33 anys). Andrònic exercí tres anys d'emperador (1182-1185) i morí martiritzat pel seu propi poble després d'haver estat víctima d'un alçament organitzat per la noblesa amb qui competia, que el condemna en un judici sense misericòrdia. La crònica oficial indica que un soldat li clavà l'espasa mentre era penjat pels peus, de la mateixa manera que un soldat clavà una llança a Jesús mentre era a la creu. Aquesta biografia és comuna a Jesús: tres anys de predicació/govern, persecució, captura, judici i condemna per voluntat del propi poble, martiri i ferida amb arma blanca. Però hi ha altres episodis singulars: Andrònic decideix vestir-se amb roba comuna, per apropar-se al poble, i decideix posar límits als abusos de la noblesa dient: "al Cèsar el què és del Cèsar", referint-se al fet que a la població només se li pot exigir allò que demana el Cèsar, res més, posant límits a l'autoritat dels seus súbdits governants. Com és sabut, Jesús també va pronunciar aquestes paraules. Per tant, existeix un vincle explícit entre ambdues biografies, que corrobora la tesis de la NC. Respecte a la descendència de Jesús, com és sabut els llibres sagrats indiquen que no en va tenir, però la biografia d'Andrònic sí. Els seus descendents fundaren l'Imperi de Trebisonda, a la Mar Negra (al sud dels regnes de Geòrgia i Ibèria). ⁽⁷⁾

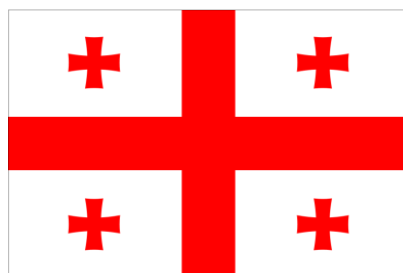
La història de Trebisonda és una peça clau per la NC. D'allà neix el llinatge que condueix a la preservació de l'autoritat de l'emperador Andrònic, que és descendent del rei David (de Geòrgia) (1073-1125). D'acord amb la història oficial es tracta del quart David, però també del rei que representa el renaixement de l'estat de Geòrgia. Les *Cròniques georgianes* (o Kartlis Tsjovreba), escrites oficialment entre els segles IX i XIV, el citen en el capítol "Història del Rei de Reis David", indicant així la importància que té en la història georgiana. Però també és important per la NC.

De la línia del rei David de Geòrgia va néixer Kata, la mare d'Andrònic/Jesús, i Jordi, el pare de la reina Tamar (o Thamar, o Tamara) de Geòrgia. Tamar i Andrònic eren cosins germans, i la reina Tamar va lluitar amb els fills d'Andrònic, Aleix i David (els seus nebots), per a establir l'Imperi de Trebisonda, l'any 1204. Seguint el fil d'aquesta reconstrucció, el David georgià equivaldria al David bíblic, rei d'Israel, com a icona i símbol del llinatge. La bandera de Geòrgia, d'origen medieval (documentada des del segle XIII), el vincula aquesta nació amb la creu cristiana:

---

⁷ Per tant, segons la NC, els fets de Jesús no haurien tingut lloc a Jerusalem, sinó a Constantinoble. Jerusalem seria, en tot cas, el lloc on es veneraria el seu sepulcre, a l'òrbita de Petra i Egipte.

Figura 2. Bandera de Geòrgia

Font: https://es.wikipedia.org/wiki/Bandera_de_Georgia#/media/File:Flag_of_Georgia.svg [Consulta 15 de novembre de 2016]. Imatge domini públic.

L'Imperi de Trebisonda, fundat per la glòria d'Andrònic, es manté íntegre -oficialment- fins l'any 1453, moment en què cau oficialment Constantinoble, en mans de Mehmet II ⁽⁸⁾. Però l'any 1204 té lloc un altre episodi, clau per a l'esdevenidor de l'Imperi Bizantí i clau en aquesta reconstrucció, que entronca amb una autoritat provinent de l'Europa Occidental.

L'any 1204 té lloc, oficialment, l'inici de la ocupació de l'imperi per part d'Europa Occidental, i es correspon amb la quarta croada (1202-1204). Es tracta d'un episodi que entronca amb la debilitat de l'Imperi Bizantí ocasionada per la usurpació del tro per part d'Isaac II Àngel, un cop martiritzat Andrònic. Segons la NC, entre els anys 1185 i 1204 s'haurien traslladat poders a Occident, que hauria organitzat una empresa militar amb la finalitat de restituir el control de l'imperi. L'any 1204 marca l'inici del conegut Imperi Llatí de Constantinoble i s'estendria amb emperadors del llinatge de Flandes -oficialment- fins l'any 1261, en què els Paleòleg, emparentats amb els Comnè, recuperarien el tro. ⁽⁹⁾

És a dir, entre els anys 1185 i 1204 s'estableixen dos poders, a l'est i a l'oest de la capital de l'imperi, Trebisonda i Europa Occidental, on en el cas de Trebisonda es relaciona amb la descendència d'Andrònic. Però, i a Occident? Aquí entraria en escena Maria Magdalena.

Diverses evidències apunten a que Eudòxia fou l'esposa i amant de l'emperador Andrònic, i que hauria vingut a Provença amb una descendència, una nena de nom Maria. La història oficial no ho reconeix, de fet indica que Maria fou filla del senyor de Montpeller, Guillem VII, amb qui es casà Eudòxia. Però aquesta opció esdevé susceptible de ser una manipulació, altrament lògica si es tracta del llinatge que l'església i la monarquia vol esborrar de la memòria col·lectiva (segons la NC, al segle XVI). ⁽¹⁰⁾

La història oficial indica que Andrònic va tenir diverses amants, i que la principal fou la seva neboda Eudòxia ⁽¹¹⁾. Altrament, està documentat en diverses obres que Eudòxia

⁸ Trebisonda es troba a la sortida natural al mar del poble kurd, que és massacrada pels turcs en motiu de la Primera Guerra Mundial (1914-1918).

⁹ D'acord amb aquesta lectura, la llegenda de les croades no seria tal i com s'escriu a la seva crònica oficial. Tanmateix, podria estar inspirada en la gesta de 1204.

¹⁰ "Eudoxia", en grec, significa "cèlebre", "bona opinió", "bona doctrina".

¹¹ Font: Enciclopèdia Britànica. Consultable a <https://archive.org/stream/EncyclopaediaBritannicaDict.a.s.l.g.i.11thed.chisholm.1910-1911->

Comnena, senyora de Montpeller, fou la neboda de l'emperador i se l'anomenava "emperadriu", una dignitat sense cap lògica aparent. La seva filla Maria, al referir-se a la seva mare Eudòxia, als testaments l'anomena sempre "emperadriu".⁽¹²⁾

Per tant, el vincle genealògic i biogràfic entre ambdues eudòxies existeix, en el nom, en el parentiu i en el temps històric. Així mateix, la història oficial indica que mentre fou emperador, Andrònic estava casat amb Inès de França (filla del rei de França, batejada a Constantinoble amb el nom d'Anna) i tenia una amant, de la que no se'n coneix el nom ni si en tenia fills. Es creu que van fugir quan van retenir-lo. És a dir, es parla d'una esposa i una amant al costat de l'emperador, que probablement fugen juntes, i una d'elles és filla del rei de França, fet que apunta a què hauria pogut tornar a la seva terra d'origen. És digne de ressaltar que es vincula el llinatge francès amb l'emperador que, segons la NC, fou el veritable Jesús; de la mateixa manera que ho fa la llegenda de la Maria Magdalena merovingia. Anna, en el relat bíblic, és la mare de la Verge Maria.

Respecte a Eudòxia Comnena, la història oficial indica que l'emperador bizantí l'envià a Provença amb la intenció de casar-la amb el comte de Barcelona i rei d'Aragó (oficialment a l'any 1174), però aquest la rebutjà i s'acabà casant amb en Guillem de Montpeller (oficialment a l'any 1179). Tanmateix, la seva filla, Maria, es casà amb el comte Pere de Barcelona, rei d'Aragó, conegut com a Pere el Catòlic. És a dir, Eudòxia arriba a Occident a través de Provença, com ho fa la Maria Magdalena esposa de Jesús i Maria de Betània (que també té una filla). Les coincidències, doncs, s'acumulen. Tanmateix, la història oficial planteja un dubte, ja que indica que la filla d'Eudòxia, de nom Maria, no fou portada de Bizanci sinó que fou engendrada amb el senyor de Montpeller. Maria (dita "de Montpeller") neix, oficialment, entre els anys 1180 i 1182, en el temps en què Andrònic fou coronat emperador. Es tracta, per tant, d'una contradicció amb el relat llegendari de Maria Magdalena, però, en qualsevol cas, es pot deixar la porta oberta al fet que es tracti d'una manipulació. Es pot comprendre que, de ser certa aquesta hipòtesi, existeixen raons per ocultar aquest detall, per exemple manipulant l'ordre dels fets i atribuint una falsa paternitat. El fet que no tingués més fills, que Eudòxia fos rebutjada per en Guillem i es fes monja benedictina, convida a pensar que es pot donar el cas que vingués vídua, amb una filla, i es dedicés a la contemplació (o a fundar una nova comunitat, amb els poders que li conferia ser l'emperadriu).

La biografia de Maria, la filla d'Eudòxia, presenta més arguments d'interès, començant pel seu fill, Jaume I el Conqueridor. En tota la història dels comtes de Barcelona només en un cas es crea una llegenda sobre la seva concepció, i és el cas de Jaume I, el Conqueridor, el comte més llegendari del Casal de Barcelona.

Les cròniques de Ramon Muntaner i Bernat Desclot, així com el *Llibre dels feyts* de Jaume I, narren la concepció de Jaume per part de Maria (de Montpeller) i Pere (el Catòlic). En aquesta crònica es diu que la concepció fou resultat d'una estratègia orquestrada per Maria, que hauria enganyat al seu marit, Pere, per donar-li descendència, ja que ell la rebutjava. Maria hauria encès dotze espelmes amb els noms dels dotze apòstols, dient que el que durés més portaria el nom del seu fill, i fou Jaume. Més enllà de tractar-se d'una història peculiar, d'acord amb aquesta recerca es podria

---

1922.33vols/01.EncycBrit.11th.1910.v.1.A-AND.#page/n1039/mode/2up [Consulta 15 de novembre de 2016].

¹² Font: http://www.persee.fr/doc/anami_0003-4398_1978_num_90_137_1714 [Consulta 15 de novembre de 2016].

tractar d'una forma literària de ressaltar aquesta unió i la importància del fill, Jaume, fill de Maria. ⁽¹³⁾

Figura 3. Concepció de Jaume I

Miniatura del *Llibre dels feys* de Jaume I. Font:

https://en.wikipedia.org/wiki/Maria_of_Montpellier#/media/File:Pedro2_marie.jpg [Consulta 16 de novembre de 2016]. Imatge de domini públic.

Paral·lelament, al voltant de la unió de Maria amb Pere hi ha més aspectes rellevants, com la dignitat del llinatge dels famosos papes Borja que liderarien l'expansió dels poders hispànics sobre Itàlia. L'avantpassat "Llansol" (Arnau Berenguer Llansol), el majordom de Maria de Montpeller, obtindria l'autoritat sobre el territori de "Romaní" (a partir d'aleshores s'anomenarien "Llansol de Romaní") com a gràcia concedida per haver facilitat, precisament, la unió matrimonial entre Maria de Montpeller i el comte-rei Pere de Barcelona (Esquerdo, 2001). ⁽¹⁴⁾

El fill de Maria i Pere significa una inflexió en la història de Catalunya, i de Montpeller. Però més enllà del fet que s'entrellacen les respectives històries oficials, es dona el fet que aquest episodi està relacionat implícitament amb la croada de 1204. Tres evidències hi apunten. En primer lloc, el matrimoni entre Maria de Montpeller i Pere el Catòlic té lloc l'any 1204. En segon lloc, segons la història oficial de Montpeller, des del 1204, la patrona de la ciutat és Sainte-Marie des Tables, o Notre-Dame des Tables ⁽¹⁵⁾. I, en tercer lloc, el 15 d'agost de 1204 (dia de la Mare de Déu), el rei Pere el Catòlic consagra les llibertats del poble de Montpeller. La ciutat es converteix en una democràcia governada per dotze cònsols, elegits anualment pel conjunt dels oficis organitzats. El vincle entre els 12 cònsols i els 12 apòstols, així com les 12 tribus d'Israel, és implícit. ⁽¹⁶⁾

¹³ Al *Llibre dels feys* s'exclama "Benedictus Dominus Deus Israel" ("Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel"), fent una referència directa a la seva condició jueva.

¹⁴ Com a curiositat, indicar que l'escut dels Llansol era un sol d'or sobre camp de gules (vermellós), amb una lluna a sobre quadriculada de negre i plata (blanc) (Esquerdo, 2001). En aquest sentit, "llansol" podria derivar de "lluna" i "sol".

¹⁵ "Les Taules" dialoga implícitament amb les taules de Moisès.

¹⁶ Font de la informació sobre aquest episodi: http://www.cathedrale-montpellier.fr/index.php?option=com_content&view=article&id=85&Itemid=332# [Consulta 15 de novembre de 2016].

Jaume I esdevé el principal comte de la història de Catalunya (i del Regne d'Aragó), i els seus descendents s'emparenten amb les màximes autoritats monàrquiques d'Europa. Es casa amb la princesa d'Hongria, Violant, un regne amb gran poder i influència sobre l'Imperi Bizantí. Així mateix, es dona la circumstància de que, en el cas de que la seva sang transportés el llinatge d'Andrònic (entès com a Jesús), seria a través de Jaume que arribaria al conjunt dels reis i emperadors del món (els primers matrimonis "polítics" serien amb els reis de Castella, de França i de Mallorca). És a dir, si ell portés la sang de "Crist" el llinatge arribaria a les principals monarquies del món a través d'en Jaume, no dels descendents de Trebisonda. ⁽¹⁷⁾

Aquesta singular importància -oficial-, que es concedeix a Jaume I, es contraposa amb una contradicció històrica fonamental: oficialment Jaume és fill d'un comte-rei derrocat i mort per una aliança entre el Papa i el rei de França, defensant sense èxit els càtars. El pare de Jaume I, Pere, mor l'any 1213, quan en Jaume té només cinc anys, i és educat pels vencedors del seu pare i l'Orde del Temple de Salomó. Per quin motiu un rei desposseït d'autoritat, que perd oficialment els vassallatges dels dominis occitans i provençals, és objecte d'interès en les aliances matrimonials d'Europa al segle XIII? Les preguntes que aquesta qüestió planteja formen part d'un relat que la NC ajuda a comprendre, i tenen a veure amb la manipulació cronològica dels esdeveniments històrics. Segons la NC (i aquesta recerca), l'episodi de la croada albigea, contra els càtars, no té lloc al segle XIII, sinó al XVI, coincidint amb el desafiament religiós que suposa no acceptar l'autoritat catòlica de Roma per part de mitja Europa, on la persecució càtara es correspondria, realment, amb la persecució hugonota (calvinistes).

Comprendre les raons i la lògica del trasllat dels fets de la persecució càtara del segle XVI al segle XIII, per si sol, requereix d'una àmplia exposició que, tanmateix, transcendeix la voluntat d'aquest treball ⁽¹⁸⁾. Així mateix, és de ressaltar la importància d'aquesta possibilitat, ja que coincideix històrica i temporalment -segons la NC- amb l'instant en què s'escriu la Bíblia i es crea el Nou Testament. A efectes de l'interès que suscita en referència a la història de Maria Magdalena, que aquí es vol reconstruir en clau d'hipòtesi, es planteja la possibilitat de que la persecució càtara/hugonota fos també una persecució a un corrent de pensament vinculat a l'autoritat de Maria Magdalena, en una nova cosmovisió cristiana on Jesús/Crist deixaria de ser un emperador romà i passaria a ser un rei dels jueus, fill de Déu. ⁽¹⁹⁾

En aquest episodi, al segle XVI, la història de Maria Magdalena es dividiria en dues de principals: Maria, la mare de Déu; i Maria Magdalena, la seguidora més propera a Jesús. Maria de Betània en seria una tercera versió. Totes tres ocultarien, d'acord amb aquesta reconstrucció, la tergiversació de la història d'Eudòxia Comnena i la seva filla Maria. La resta de maries en serien també reflexos d'una mateixa dona.

Com a evidència complementària que apunta a Occitània, en aquest cas al vincle explícit entre la simbologia cristiana de Geòrgia (terra del rei David) i Occident, es troba la bandera de Narbona, que en aquesta ocasió la història oficial ha ignorat, però no

---

¹⁷ Altrament, en Jaume impulsa les corts catalanes, on es reuneixen els estaments socials de l'època, així com el Consell de Cent, la primera institució de govern de la ciutat de Barcelona, que, com succeeix a Montpeller, cada any escull els seus consellers. Ho fan el dia de Sant Andreu, el 30 de novembre. Sant Andreu és una referència explícita a Andrònic, segons la NC.

¹⁸ Requereix d'un treball alternatiu, d'una reconstrucció integral dels fets. Però es tracta d'una hipòtesi recolzada en una tesi global que li dona validesa (Fomenko i Nosovskiy, 2012).

¹⁹ Aquests fets estarien relacionats amb el Concili de Trento (1545-1563, oficialment).

els mapes medievals ⁽²⁰⁾. La bandera de Narbona és equivalent a la de Geòrgia (creu vermella sobre fons blanc), però enlloc de quatre creus petites té per símbol quatre triangles petits. Aquesta coincidència pot ser una casualitat, però tal i com es mostra més endavant podria no ser-ho.

A la imatge següent (datada oficialment al 1348) s'observa la bandera de Narbona citada, així com el símbol de la flor de lis sobre fons blau a Montpeller i la creu blava, de Marsella (on es diu que desembarcà Maria Magdalena). A sota s'observa la bandera de Barcelona i a la dreta la creu vermella de Gènova.

Figura 4. Detall del mapa de Guillem Soler, 1348

Font: Autor: Guillem Soler. Títol: Guillmus Soleri civis maioricarum me fecit. Any 1348. Font: Bibliothèque Nationale de France (CPL GE B-1131). Imatge de domini públic.

Les similituds entre les banderes de Narbona i Geòrgia, la terra originària del rei David (bíblic) segons aquesta línia de treball, enllaçarien amb dues coincidències històriques. Per un costat, amb els Exiliarques de Babilònia, que apareixen en la història oficial en temps de Carlemany. S'implanten a Narbona i es diuen descendents del rei David (Rivera Montealegre, 2009). Per l'altre, amb el mite del Priorat de Sió, que situa a Rennes-le-Château el sepulcre i el misteri de Maria Magdalena (Brown, 2010). Aquest indret es troba al territori de la Narbona medieval, i al segle XIII es situa al comtat de Razès. Segons la llegenda de la Maria Magdalena merovíngia -vinculada al Priorat de Sió- els seus descendents foren comtes de Razès. En aquesta llegenda Maria Magdalena es vincula al Sant Calze, on el "Sant Grial" significaria "Sang Reial". La representació medieval de Maria amb un calze, en quadres i en escultures de pedra, és molt extensa, i corroboraria l'existència d'aquesta simbologia. El calze es relacionaria literalment amb la sang, no amb el vi del Sant Sopar. Seguint aquest plantejament, la "sang de Crist" faria referència al llinatge, i els "dotze apòstols" podrien fer referència als descendents, com ho són els dotze fills de Jacob (Israel), que representen les dotze tribus d'Israel.

En referència al comtat de Razès, es dona la circumstància que des del segle XI (oficialment), fou un feu compartit entre els comtes de Barcelona (que serien comtes

²⁰ En nombrosos mapes medievals, com el famós Atlas Català d'Abraham Cresques, la bandera de Narbona està esborrada. Però no en tots, per sort. Altrament, no es troben documents que en facin referència, ni a la xarxa d'internet ni als principals llibres d'història consultats.

titulars) i els vescomtes d'Albí, fins a la caiguda del domini càtar ⁽²¹⁾. Aquest factor és d'interès, ja que apareix un vincle entre els càtars, Razès, Barcelona i Albí, que relaciona explícitament el mite merovingi amb la història real aquí reconstruïda. La croada contra els càtars es coneix -oficialment- com la "croada albigea", fent referència, precisament, als senyors d'Albí, els vescomtes de Razès; i el governador que defensa la comunitat càtara fins la mort, segons el relat oficial, fou el comte-rei de Barcelona i d'Aragó, Pere el Catòlic, el marit de Maria de Montpeller ⁽²²⁾. En aquest sentit, cal ressaltar el fet que es tracta del primer Pere del Casal de Barcelona; que se'l coneix com a "el Catòlic", després d'esdevenir l'estendard de l'església de Roma; i que té el mateix nom que l'apòstol Pere, el fundador de l'església catòlica. ⁽²³⁾

Tanmateix, tot i la llegenda de la derrota càtara que envolta a Maria i a Pere, la primera es troba enterrada -oficialment- a la Basílica de Sant Pere del Vaticà. ⁽²⁴⁾

L'evidència de les icones

Les icones medievals, entroncades amb les del Renaixement, permeten resseguir els passos de la història del llinatge d'Andrònic a Occident. Les evidències són múltiples. Formen part del relat d'una autoritat religiosa vinculada amb l'Orde Benedictina.

Eudòxia Comnena, en el relat oficial, esdevindria monja benedictina, quan fou rebutjada per Guillem de Montpeller, i passaria la resta de la seva vida al monestir d'Anhana (o Aniana). Altrament, Anhana és el lloc des d'on -segons la història oficial- Sant Benet (d'Anhana) va estendre l'orde pels dominis carolingis (oficialment per ordre de Carlemany, després de desposseir els poders dels visigots). Anhana és a tocar de Montpeller. En aquest sentit, Sant Benet seria una icona alternativa a l'oficial? És a dir, es pot donar el cas de que la veritable fundadora fos Eudòxia? amb l'autoritat i el poder que li conferia ser l'emperadriu?

Davant d'aquesta qüestió, però, seguint el fil de la NC, la pregunta correcta no és si Eudòxia fundà l'Orde Benedictina, és si fundà l'església cristiana, l'evangèlica, a Occident. ⁽²⁵⁾

La iconografia medieval aporta respostes. Si existeix una evidència clara sobre el vincle d'aquest llinatge amb Jesús és la representació tradicional de la família de Jesús. En nombroses obres es presenta a l'àvia de Jesús (Anna) vestida de monja, a la mare coronada com una reina i al seu genoll l'infant Jesús. Elles són l'objecte a representar,

---

²¹ Oficialment, la caiguda dels càtars fou l'any 1213, però segons aquesta anàlisi, com es documenta anteriorment, aquest episodi podria haver tingut lloc al segle XVI.

²² Complementàriament, és d'interès que fos un comte de Barcelona, Martí I l'Humà (anys 1356-1410), qui donés a conèixer, l'any 1409, l'existència del Sant Calze de Jesús, custodiat des de temps immemorials pel Casal de Barcelona. Es considera a Martí el darrer membre d'aquest Casal. El Sant Calze es pot contemplar a la catedral de València.

²³ El fundador oficial de l'església ortodoxa no és Pere, és l'apòstol Andreu, és a dir, dialoga directament amb Andrònic. Pere i Andreu són germans segons el Nou Testament, i són els dos primers deixebles de Jesús.

²⁴ Es diu que els ossos de Pere el Catòlic es van traslladar de Tolosa a Santa Maria de Sixena, on es trobaven les monges santjoanistes.

²⁵ Segons les tesis de la NC, el cristianisme és en origen reial, vinculat a l'emperador, i al llarg de l'Edat Mitjana, al voltant de l'any 1380, s'instaura el cristianisme evangèlic, vinculat a la figura de Crist, abans de ser transformat en el Jesús que es coneix al Nou Testament. El cristianisme reial tindria els seus fonaments a Egipte. L'antic Egipte, en aquest sentit, es situaria entre els segles X-XIX d.C. molt més a prop del que documenten l'arqueologia i la historiografia oficials (Fomenko *et al.*, 2004).

per damunt del patiment de Jesús, que s'institueix més endavant, en especial a partir del segle XVI.

Figura 5. Anna, Maria i Jesús, segle XV

Títol oficial: "Ana amb Maria i Jesús", segle XV. Notre-Dame-du-Gourg, a Sainte-Enimie (prop de Montpellier). Font:

[https://es.wikipedia.org/wiki/Ana_\(madre_de_Mar%C3%ADa\)#/media/File:Eglise_Sainte-Enimie_statue_sainte_Anne_Vierge_Enfant.jpg](https://es.wikipedia.org/wiki/Ana_(madre_de_Mar%C3%ADa)#/media/File:Eglise_Sainte-Enimie_statue_sainte_Anne_Vierge_Enfant.jpg) [Consulta 15 de novembre de 2016]. Domini públic (licència CC BY-SA 4.0).

Ana, la mare oficial de la Verge Maria, és sempre representada com una monja, tot i que aquestes no existeixen en temps de Jesús. De la mateixa manera, la Verge és representada amb una corona, tot i que ni és reina ni aquesta referència es cita a la Bíblia. Però Eudòxia fou monja, i Maria, la seva filla, reina. Per tant, són evidències de que, segons la NC i aquest treball, apunten al fet que es tracta d'una manipulació dels símbols per part de l'església.

Altrament, qui seria l'infant, Crist? No. L'infant seria transformat en el comte-rei Jaume (el Conqueridor) i -probablement- amb l'apòstol Jaume (Santiago). La Verge no seria la mare d'Andrònic, seria Maria, la reina, i l'àvia no seria Anna, seria Eudòxia, la monja benedictina (i dialogaria amb l'esposa oficial d'Andrònic). En aquesta línia, el mite de Jaume I caldria vincular-lo al mite de Sant Jaume (o Santiago), que juntament amb la peregrinació a Vezélay i Provença (per veure les restes de Maria Magdalena) esdevé la principal ruta peregrina d'Occident. Al voltant d'ambdós mites s'estendria el cristianisme evangèlic i el seu mite.

Complementàriament, és de ressaltar que el símbol de Sant Jaume (Santiago) és una conxa, com la famosa conxa de Venus, una icona que també significa "resurrecció",

com Jesús. Venus seria, doncs, una icona que simbolitzaria a Maria Magdalena i la seva conxa a l'infant Jaume (Jacme, Jacob o Santiago). Per tant, segons aquest plantejament, el conjunt d'icones que actualment es relacionen amb la "mare de Déu", aparegudes en coves a l'Edat Mitjana, farien reverència a Maria Magdalena, en aquest cas Maria de Montpeller, en una imatge arquetípica que s'acabaria fusionant amb l'amant/esposa de Jesús/Andrònic, Eudòxia Comnena, l'emperadriu. ⁽²⁶⁾

La imatge del Crist penitent, altrament, esdevindria una icona religiosa en una etapa posterior, tal i com mostra l'evolució de la representació de Jesús a la creu. El Crist original es representaria (en origen) assegut de forma majestuosa amb robes elegants, bizantines (seria l'emperador), i el darrer acabaria despullat i malferit mostrant senyals d'extrema cruessa, sense roba.

Figura 6. Crist, ss. XI-XVI (oficialment)

Composició representativa de l'evolució del trasllat del Crist majestàtic al Crist en patiment. ⁽²⁷⁾

La primera imatge, començant per l'esquerra, és el pantocràtor amb el Crist de l'església romànica de Sant Climent de Taüll, als Pirineus catalans, datada oficialment al segle XI. A les seves espatlles hi apareixen els símbols bizantins Alfa i Omega ⁽²⁸⁾, que representen el principi i la fi. El llibre que sosté al braç esquerre s'hi pot llegir: "Ego sum lux mundi", que significa: "Jo sóc la llum del món". És a dir, és el símbol de l'autoritat a tot el món. La presència de pantocràtors amb el Crist en actitud magnànima és comuna a les representacions pictòriques del romànic original. En canvi, la segona imatge (començant per l'esquerre) es correspon a una de les icones dels anomenats Crist Majestat. Es tracta d'una representació del Crist a la creu, amb la mateixa roba bizantina. Se'l representa amb els ulls oberts, sense senyals de patiment, vestit i amb una actitud serena. Els historiadors el situen també als Pirineus i el daten al voltant del segle XII o inicis del segle XIII ⁽²⁹⁾. És a dir, és contemporani a la mort d'Andrònic Comnè, i podria simbolitzar el seu sacrifici. La tercera imatge es correspon a la representació del Crist crucificat de Fra Angélico, del convent de Sant Marc de Florència. Està datat a l'any 1442. La seva representació mostra el Crist patint, amb els ulls tancats, malferit i amb el cap abatut pel cansament, amb la corona d'espines i despullat. En canvi, manté la imatge de la creu vermella, present també al pantocràtor inicial. Fou sota la influència

²⁶ Per tant, seguint aquest raonament, el peregrinatge per contemplar els sepulcres de Maria Magdalena i Sant Jaume s'hauria iniciat al segle XIII, no abans, com apunta la història oficial.

²⁷ Nota: el conjunt d'imatges són de domini públic. La segona imatge començant per l'esquerre té la llicència CC BY-SA 2.0.

²⁸ Són la primera i la darrera lletra de l'alfabet grec.

²⁹ La imatge indicada és coneguda pel Crist Majestat Batlló, en referència al col·leccionista que el comprà (Enric Batlló i Batlló), però no se'n coneix la procedència.

italiana que aquest Crist s'acabà imposant. Finalment, la imatge que es troba a la dreta es correspon amb el Crist crucificat de Diego Velázquez, datat l'any 1631, justament l'època en que, segons la NC, s'acabava d'imposar la cronologia oficial de la història tal i com ens ha arribat. Aquesta representació és més realista, la corona d'espines és més gruixuda, el cap està més caigut i l'estela de la creu vermella medieval que l'envolta s'ha substituït per un raig de llum que la il·lumina, com a símbol de la corona divina.

La seqüència de les imatges mostra la transformació iconogràfica que condueix al patiment reflectit al Nou Testament, com a símbol del sacrifici de Jesús per enaltir les consciències de la humanitat i redimir-la dels pecats comesos. Altrament, hi ha més evidències de la suplantació del Crist imperial en un Crist penitent. L'anàlisi documental de la resta de la simbologia vinculada al relat bíblic del Nou Testament, com el Sant Sopar o la Nativitat, mostra que pràcticament no és observable abans del segle XIV. Per tant, es tracta de més evidències que apunten a la veracitat d'aquesta hipòtesi.

Complementàriament, l'anàlisi d'aquesta reconstrucció de la simbologia medieval, que trasllada el culte de la mare al martiri del fill de Déu, permet comprendre la lògica d'un significat alternatiu a la iconografia religiosa medieval, que presenta la dignitat de Crist com un llinatge. Complementàriament, permet comprendre millor els passos que traça el culte cristià evangèlic fins al Nou Testament, al segle XVI, en un procés que substitueix una autoritat femenina per una altra masculina (s'exalta en origen a la mare i més endavant al pare).

L'evidència de l'autoritat religiosa

Al llarg de la Baixa Edat Mitjana (segles XI-XIV/XV), segons la història oficial, és quan s'estén per Europa Occidental el model monàstic. L'Orde Benedictina (o de Sant Benet) n'és el referent principal. D'acord amb la NC, que mostra que la història oficial ha estat dilatada artificialment, aquest episodi es podria iniciar al voltant del segle XIII, i podria tenir una dona com a protagonista: Maria Magdalena, que representaria l'autoritat d'Eudòxia Comnena i Maria de Montpeller, la dona d'Andrònic i la seva filla. Com s'ha indicat, el lloc on es planifica l'expansió és Anhana, on resideix Eudòxia. Al seu voltant s'observen diferents evidències que apunten a l'Esperit Sant, relacionat amb la icona femenina de la maternitat i l'amor al pròxim. ⁽³⁰⁾

Una evidència que indica que Maria Magdalena és la fundadora de l'església a Occident és el símbol de l'Esperit Sant, vinculat històricament a Montpeller. L'Esperit Sant és el

³⁰ Anhana, altrament, dialogaria amb la mare de Maria, la Verge segons els llibres sagrats, que es diu Anna, i amb l'esposa francesa -oficial- d'Andrònic, Anna (de nom originari: Inès). Tanmateix, Anhana, o Aniana tal i com es coneix més popularment, podria fer referència a "hana/iana", que es vincularia amb "jana/joana". D'acord amb aquest plantejament hipotètic, Joan el Baptista, qui beneeix a Jesús, seria un personatge creat per significar la masculinització de Jana/Iana/Hana i la naturalesa benedictina del bateig de Jesús. "Beneir" és a l'arrel de "benedictí". En llatí, "benedicció" es diu "benedictiō". Sigui o no casualitat, tot està relacionat. Magdalena, en aquest sentit, podria significar "magna elena", en referència a l'origen hel·lènic de la seva persona. En una línia paral·lela, l'anàlisi semàntica deixa diferents referències històriques d'aquesta història. Kata apareix en καθαρός ("katharós") significa "pur" en grec, i formaria part del significat de les "catedrals", que significarien puresa reial ("Kata Reial" o "Kata del Rei"), fent referència a la mare d'Andrònic. Catequesi, catòlic... en serien derivacions, com també potser Catalunya. Catalunya seria, en aquest sentit, la "terra de Kata" o la "terra pura". Seguint aquesta anàlisi semàntica, el nom de "Tamar" o "Tamara" (la cosina d'Andrònic que ajuda a la fundació de l'Imperi de Trebisonda), podria estar relacionat amb la singular implantació de la dinastia "Trastamara" a les corones de Castella i Lleó, i d'Aragó, als segles XIV i XV (segons la versió oficial). El possible vincle entre Tamara i els Trastamara és una aportació de Daniel S.Bello.

nom de l'orde més important amb seu a Montpeller i apareix en temps d'Eudòxia (s'aprova oficialment l'any 1198). Però també és el símbol de l'engendrament diví de Jesús i de la seva posterior resurrecció, on Maria Magdalena és la protagonista. A l'evangeli de Joan s'indica que Jesús ressuscitat comunicà la nova a Maria Magdalena i li demanà que ho comunicés ella mateixa als onze apòstols (el dotzè era Judes, ja mort); i a l'evangeli de Marc s'indica que a qui primer s'apareix Jesús és a Maria. Als altres dos evangelis Jesús s'apareix directament als deixebles. Així doncs, segons el relat bíblic, l'Esperit Sant il·luminà primer a Maria per concebre a Jesús al seu ventre, i després a Maria Magdalena per a anunciar la resurrecció de Crist. D'acord amb aquesta hipòtesi, es tractaria del mateix episodi, on la resurrecció i l'engendrament significarien el mateix: la reproducció de la de la glòria d'una autoritat suprema.

Figura 7. El colom de l'Esperit Sant il·luminant a Maria (Magdalena)

Detall del retaule de l'Esperit Sant, datat el 1394, de la Col·legiata Basílica de Santa Maria, a Manresa. Autor: Pere Serra. Font: https://es.wikipedia.org/wiki/Retablo_del_Esp%C3%ADritu_Santo [Consulta 15 de novembre de 2016]. Domini públic (licència CC BY-SA 3.0).

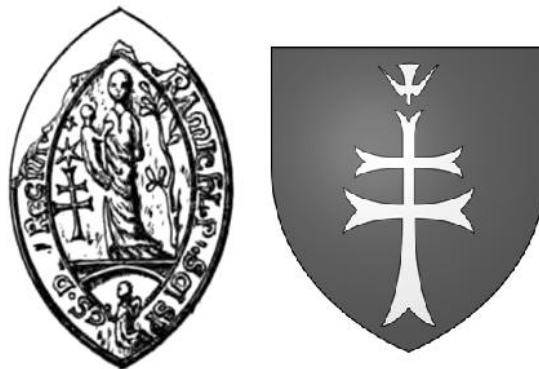
Així mateix, la baixada de l'Esperit Sant a Maria Magdalena, envoltada dels apòstols, és molt recurrent a la iconografia pictòrica cristiana però, contradient el text bíblic, l'església diu que la dona a qui baixa el colom (l'Esperit Sant) no és Maria Magdalena, sinó la Verge Maria. Per què? Doncs, probablement, per esborrar tota possible indicació de que la mare de l'església originària fos Maria Magdalena.

Però existeixen més evidències. L'Esperit Sant, simbolitzat en un colom, descendeix a Maria i, com s'ha indicat, la principal orde hospitalària medieval (al marge de l'Orde de Sant Joan) fou l'Orde de l'Esperit Sant, fundada a Montpeller en temps d'Eudòxia Comnena. Tanmateix, la memòria col·lectiva coneix preferentment l'orde hospitalària santjoanista, no la de l'Esperit Sant, i es dona la curiosa coincidència de que ambdues estaven capitalitzades a les mateixes terres. Montpeller i Sant Geli (la seu principal de

l'Orde de Sant Joan, a Occident) estan només a 45 quilòmetres de distància. Així doncs, aquesta evidència aporta arguments per apuntar a què, en el fons, es tracta de la mateixa orde, i que la història oficial n'ha fet dues. En qualsevol cas, cal remarcar que l'Orde de l'Esperit Sant adquirí una important presència per tota Europa, amb centenars d'hospitals, i fes de Montpeller la principal universitat d'Europa dedicada a la Medicina ⁽³¹⁾. En canvi, no es coneix una font del coneixement hospitalari específica de l'orde santjoanista. ⁽³²⁾

Tal i com mostra la Figura 8, la iconografia de l'orde representava a Maria, la mare d'un infant (Crist segons la història oficial i Jaume/Jacob segons aquesta alternativa). En referència a l'escut, apareix la creu grega bizantina (també coneguda com a creu patriarcal, o de Lorena), i un colom.

Figura 8. Segell i creu de l'Orde de l'Esperit Sant

A l'esquerra: segell del Gran Mestre de l'Orde de l'Esperit Sant, Joan II, l'any 1290. Font: [https://ca.wikipedia.org/wiki/Orde_dels_Hospitalers_de_l'Esperit_Sant#/media/File:Sceau_de_fr._Jean,_10e_Grand_ma%C3%A9tre_\(1290\);_Coll._S%C3%A9guier._Mus._de_N%C3%A9mes.png](https://ca.wikipedia.org/wiki/Orde_dels_Hospitalers_de_l'Esperit_Sant#/media/File:Sceau_de_fr._Jean,_10e_Grand_ma%C3%A9tre_(1290);_Coll._S%C3%A9guier._Mus._de_N%C3%A9mes.png) [Consulta 15 de novembre de 2016]. A la dreta: creu de l'Orde (hospitalària) de l'Esperit Sant, segles XII-XVII. Font: https://ca.wikipedia.org/wiki/Orde_dels_Hospitalers_de_l'Esperit_Sant#/media/File:Blason_Hospitaliers_du_Saint-Esprit_XII-XV.svg [Consulta 15 de novembre de 2016]. Domini públic (ambdues imatges amb llicència CC BY-SA 3.0).

Complementàriament, una evidència empírica de la importància innegable de la Orde de l'Esperit Sant és, se'ns dubte, el gir que sofrí l'orde a mitjans del segle XVI. Oficialment, s'indica que els hugonots destruïren i saquejaren els hospitals de l'Esperit Sant, essent l'episodi més significatiu l'assalt de l'hospital de referència a Montpeller (al barri de Pyla-Saint-Gély), l'any 1562. En referència a aquest episodi històric hi ha tres aspectes a considerar. En primer lloc l'any -1562-, un any abans de la cloenda del Concili de Trento i el mateix any en què, oficialment, Santa Teresa de Jesús comença el seu periple fundacional a Toledo, representant la renovació de l'esperit femení a l'església cristiana. En segon lloc, l'autor de la destrucció de l'hospital -els hugonots-, que tradicionalment es relacionen a l'herència càtara i que adquiriren una forta implantació a terres

³¹ La Facultat de Medicina de Montpeller és la facultat de medicina en funcionament més antiga del món. Des del segle XIII rivalitzà en prestigi, oficialment, amb la universitat de Salern (l'Escola Mèdica Salernitana).

³² L'atenció dels malalts es situaria, doncs, a l'òrbita de les arrels del cristianisme evangèlic, de la mateixa manera que el relat de Jesús es focalitza en l'atenció dels malalts, amb la diferència de que aquesta vocació es basaria amb l'ensenyament, no amb els miracles, i podria ser una iniciativa dirigida i promoguda per dones. Les evidències que apunten a les qualitats de la dona per atendre als malalts i als dependents corroboren aquesta hipòtesi.

franceses, arribant fins i tot a tenir colònies per Amèrica. Els hugonots foren massacrats a París en la famosa Matança de Sant Bartolomé, l'any 1572, i fou un rei hugonot, Enric de Borbó, qui assolí el tro de França l'any 1589 i, resultat de fortes pressions, acceptà el catolicisme l'any 1593 amb la famosa frase "París bé val una missa" ⁽³³⁾. És a dir, es relaciona a un corrent protestant amb la derrota de l'Orde de l'Esperit Sant, i la història oficial els fa, anys més tard, una comunitat religiosa derrotada. En tercer lloc, és d'interès ressaltar que, segons la NC, la persecució contra els hugonots amaga la croada contra els càtars. Per tant, d'acord amb aquest plantejament, es podria donar el cas que, segons la història oficial, es declari agressor a la pròpia víctima.

Per tant, l'any 1562 es documenta el declivi definitiu de l'Orde de l'Esperit Sant. Tanmateix, una nova orde, amb el mateix nom, emergeix poc després. La major dignitat dels reis de França, fins la Revolució Francesa de 1789, fou, precisament, la dignitat provinent de l'Orde de l'Esperit Sant. A la imatge següent (Figura 9) s'observa com el rei francès llueix al seu pit el collar de l'Orde de l'Esperit Sant. Aquesta orde, segons el relat oficial, la funda el rei Enric III de França l'any 1578, reconegut enemic dels hugonots, i rep el nom (oficialment) pel fet que tres episodis confluïren en el dia de Pentecosta, el dia de l'Esperit Sant: el naixement del rei, l'elecció d'Enric com a rei de Polònia, i l'accés al tro de França. És a dir, són tres casualitats que només poden ser obra de la literatura històrica, que de fet amaguen el fet que el rei s'aproprià de l'autoritat conferida per l'Orde (hospitalària) de l'Esperit Sant.

Figura 9. Lluís XVI de França (1754-1793)

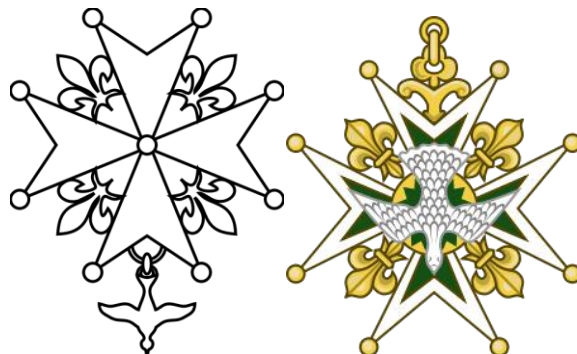
Font: https://ca.wikipedia.org/wiki/Llu%C3%ADs_XVI_de_Fran%C3%A7a#/media/File:Louis_xvi.jpg
[Consulta 15 de novembre de 2016]. Imatge de domini públic.

Altrament, una innegable coincidència vincula a aquesta orde amb els hugonots i la dignitat del rei de França. Segons es documenta -oficialment- al segle XVII, els símbols

³³ Enric fou, prèviament, el rei de Navarra, i els seus descendents obtingueren el tro de "les Espanyes" el segle XVIII en la persona de Felip V de Borbó, l'ascendent de l'actual rei d'Espanya, Felip VI.

d'ambdues entitats (la monarquia i els hugonots), conflueixen de manera altament significativa.

Figura 10. Creus hugonota i de l'Esperit Sant, segle XVII

A l'esquerre: Creu hugonota. Font:

https://es.wikipedia.org/wiki/Hugonotes#/media/File:Croix_huguenote.svg [Consulta 15 de novembre de 2016]. A la dreta: Creu de l'Orde de l'Esperit Sant. Font:

[https://es.wikipedia.org/wiki/Orden_del_Esp%C3%ADritu_Santo#/media/File:Cross_of_the_Order_of_the_Holy_Spirit_\(heraldry\).svg](https://es.wikipedia.org/wiki/Orden_del_Esp%C3%ADritu_Santo#/media/File:Cross_of_the_Order_of_the_Holy_Spirit_(heraldry).svg) [Consulta 15 de novembre de 2016]. Domini públic (ambdues imatges amb llicència CC BY-SA 3.0).

De fet, els dubtes que planteja aquesta similitud s'exemplen si es considera que les conegudes "Guerres de religió" de França, iniciades l'any 1560, es mantenen fins l'any 1622. Acaben amb la derrota de Montpeller, que és vençuda per les tropes del rei Lluís XIII de França (anys 1601-1643), després de 20 mesos de setge, essent la darrera resistència de, precisament, els hugonots.

Què representen, doncs, aquestes evidències? D'acord amb aquesta recerca, es tracta d'una senyal de la manipulació dels símbols, en aquest cas religiosos, al voltant de l'Esperit Sant, que al segle XVI/XVII esdevindria part de la Santíssima Trinitat, en detriment de la figura maternal de Maria Magdalena. Precisament en aquesta època Isaac Newton va afirmar que la Trinitat havia estat una invenció de l'església catòlica, que l'havia afegit als textos sagrats. La qüestió és senzilla, la trinitat representa el llinatge representat per una mare, un pare i un infant, i des d'aleshores (segons aquests plantejament) la mare seria convertida en un Esperit Sant, el pare en un Déu i el fill en el fill de Déu. ⁽³⁴⁾

Complementàriament, si aquesta història fos certa, significaria també que l'autoritat de l'imperi català, al llarg de la Mediterrània, també formaria part de les dignitats tergiversades per part de la història oficial. Diversos documents en donen fe, com ara el conjunt de mapes que, al segle XVI, situen el símbol del comte de Barcelona, la "senyera", arreu del món (Guillot, 2012). ⁽³⁵⁾

³⁴ Aportació feta per Carme Calvell.

³⁵ En aquesta recerca no és considerada la validesa de la vigència de la Corona d'Aragó, tal i com es concep en la història oficial, ni tampoc de la Corona de Castella i Lleó, abans del segle XVI. Com a principal evidència que ho corrobora, més enllà de les tesis de la NC, es troba el fet que cap d'ambdues entitats es troba representada com a tal als mapes medievals que existeixen arreu del món, abans del segle XVI (i tampoc en els mapes del segle XVI). En canvi, la catalanitat de la senyera és un fet constatat en múltiples documents (De Fluvià, 1996).

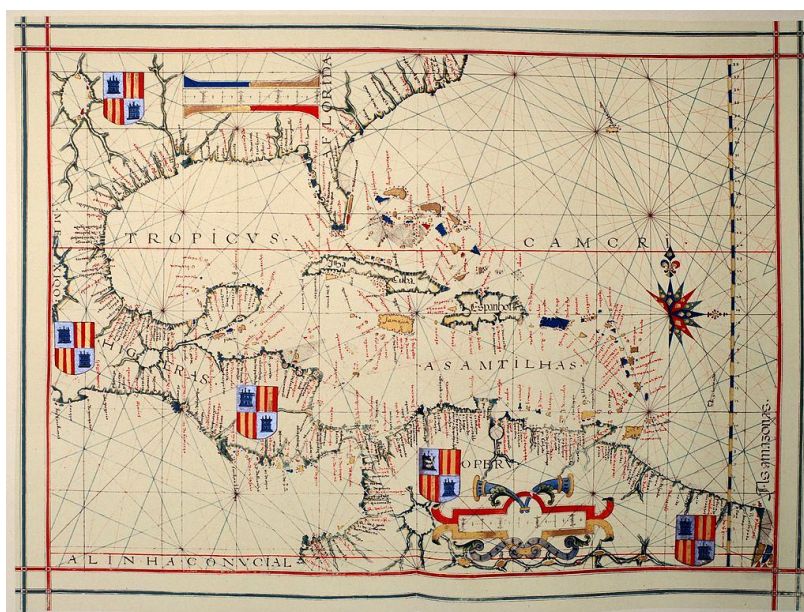
D'aquests mapes, però, n'hi ha uns de peculiars, que situen les barres vermelles sobre fons groc a l'òrbita de les terres de tota Europa, des de Catalunya fins a Escandinàvia i Rússia. A les terres occitanes es situa una creu daurada amb quatre coloms a les terres occitanes. La forma del colom, altrament, té una notable similitud amb la flor de lis. ⁽³⁶⁾

Figura 11. Occitània i Gènova, 1571

Detall de l'Atles universal de Fernão Vaz Dourado. Any 1571. Font: [https://es.wikipedia.org/wiki/Atlas_Universal_de_Fern%C3%A3o_Vaz_Dourado#/media/File:Atlas_de_Fernao_Vaz_Dourado_\(Europa\).jpg](https://es.wikipedia.org/wiki/Atlas_Universal_de_Fern%C3%A3o_Vaz_Dourado#/media/File:Atlas_de_Fernao_Vaz_Dourado_(Europa).jpg) [Consulta 15 de novembre de 2016]. Domini públic (licència CC BY-SA 3.0).

Figura 13. Atles de 1575

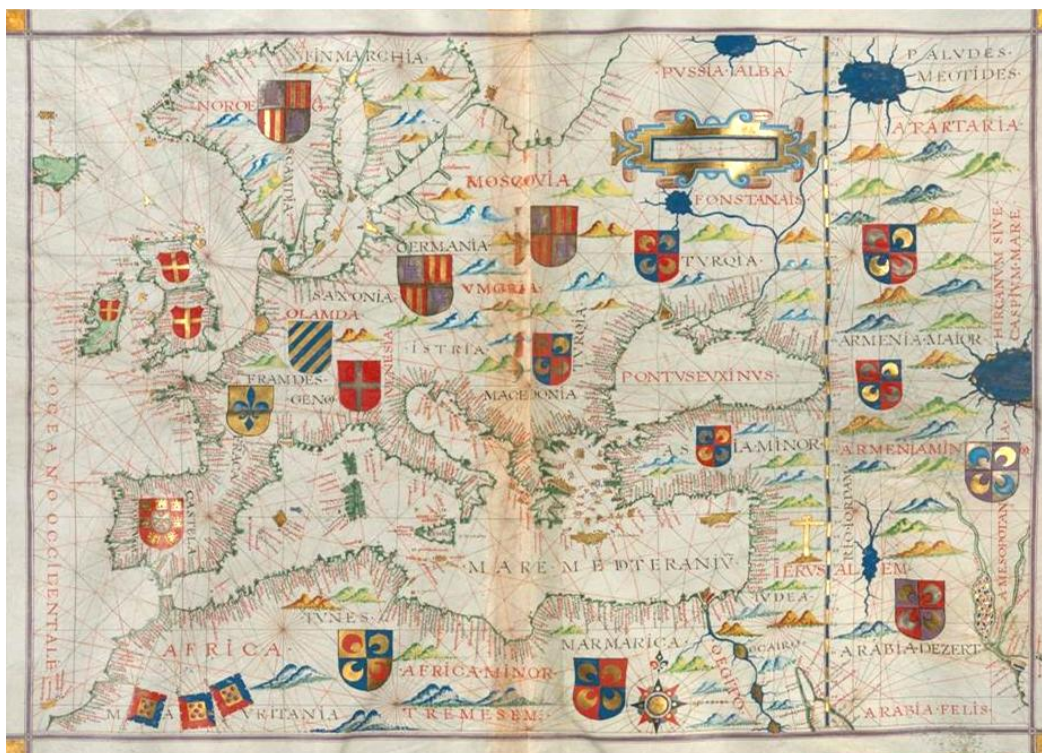

Autor: Fernão Vaz Dourado. Any 1575. Localització: British Museum, London. Font: https://en.wikipedia.org/wiki/Fern%C3%A3o_Vaz_Dourado#/media/File:Fern%C3%A3o_Vaz_Dourado_1575-1.jpg [Consulta 15 de novembre de 2016]. Imatge de domini públic.

³⁶ En contra de la història oficial, que diu que fou Castella, no Aragó, qui feu la colonització.

Símbols catalans apareixen al món, al segle XVI, i es pot considerar que aquest factor es troba implícitament relacionat amb la història alternativa que aquí es planteja ⁽³⁷⁾. Però els mapes aporten altres senyals. En aquesta seqüència de mapes s'observa com l'entorn de la Mar Negra es troba ocupada per símbols otomans (Figura 13), fet que convida a pensar que, d'alguna manera o altra, el llinatge i el poder de la Geòrgia cristiana, així com de l'Imperi de Trebisonda, podrien haver accedit als dominis de la resta d'Europa amb la intenció de reconstruir l'imperi, fins a la Borgonya, Catalunya/Occitània, i Portugal.

Figura 13. Europa, 1580

Autor: Fernão Vaz Dourado. Any 1575. Localització: Bayerische StaatsBibliothek BildSuche. Font: <http://translate.google.com/translate?hl=ca&sl=de&tl=ca&u=https%3A%2F%2Fbildsuche.digitale-sammlungen.de%2Findex.html%3Fc%3Dviewer%26bandnummer%3Dbsb00003364%26pimage%3D00025%26lv%3D1%26l%3Dde> [Consulta 15 de novembre de 2016]. Imatge de domini públic. ⁽³⁸⁾

³⁷ Com a curiositat afegida, en el cas de Barcelona, es dona la circumstància de que existeix un vincle entre un colom i la vocació hospitalària, però no en nom de l'Orde de l'Esperit Sant sinó en nom de la família Colom, a qui diversos historiadors atribueixen les arrels familiars del descobridor d'Amèrica (Albardaner, 2012; Bilbeny, 2014; Català i Roca, 1991; Ulloa, 1927). Sobre els terrenys de l'hospital "dels Colom" de Barcelona, l'any 1401 es fundaria el principal hospital de la ciutat fins al segle XX, l'Hospital de la Santa Creu, amb el finançament d'en Guillem Colom (oficialment). De la mateixa manera, l'equivalència entre els noms "sagrats" de Barcelona i aquesta història alternativa és exemplar. L'Orde del Sant Sepulcre a Barcelona té per seu el Monestir de Santa Anna (oficialment des del segle XII), en referència a la mare de Maria, que es correspondria amb Eudòxia. Altrament, la Catedral de Barcelona té per nom Santa Eulàlia i la Santa Creu. Eulàlia fou morta (segons el santoral) amb la creu de Sant Andreu (que seria el Crist segons la NC), i de la seva boca en sortiria un colom (com l'Esperit Sant).

³⁸ Nota: s'observa la creu de Gènova amb el fons de color vermell (veure mapa anterior, amb fons blanc). Es tracta d'una manipulació.

La bandera de Trebisonda (Figura 14), en aquest sentit, apunta a ser l'arrel de l'àguila bicèfala que hauria acabat impregnant la simbologia del Sacre Imperi Romanogermànic i de Rússia, fet que esdevé una evidència rellevant si es considera l'autoritat de Trebisonda en aquesta història alternativa.

Figura 14. Àguila bicèfala: Trebisonda, Sacre Imperi Romanogermànic i Rússia

A l'esquerra: detall de la bandera de Trebisonda, a l'"Atlas Català", d'Abraham Cresques. Font: Bibliothèque Nationale de France (CPL GE B-1131). Imatge de domini públic. Al centre: escut del Sacre Imperi Romanogermànic. Font: http://www.uiquipedia.org/Archiu:Holy_Roman_Empire_Arms-double_head.svg [Consulta 15 de novembre de 2016]. Imatge de domini públic. A la dreta: Escut d'armes de Rússia. Font: https://es.wikipedia.org/wiki/Escudo_de_Rusia#/media/File:Coat_of_Arms_of_the-Russian-Federation.svg [Consulta 15 de novembre de 2016]. Imatge de domini públic.

L'anàlisi d'aquesta reconstrucció de l'autoritat religiosa de Montpeller, com a feu de Maria Magdalena (i de l'Esperit Sant), que entronca amb la dignitat sotmesa al catolicisme de la monarquia francesa, permet comprendre millor els fets que conduïren, a la segona meitat del segle XVI, al desmantellament de la dignitat dels poders capitalitzats a l'òrbita occitana. En aquest episodi es troben les arrels de la iconografia medieval, de l'Orde Benedictina, del coneixement científic de la Medicina i, tal i com es ressalta aquí, de la desautorització de la dona que va permetre als monarques iniciar el seu particular períple colonial. En aquest episodi (la competència colonial), la història oficial hauria esborrat un imperi que uniria Catalunya amb els països nòrdics i Rússia (Figures 11, 12 i 13). Prenent de referència la història oficial russa, aquest episodi estaria vinculat amb el govern del tsar Ivan el Terrible (1530-1584) i la llegenda de l'imperi fallit de Carles V (1500-1558). Prenent de referència la NC, aquest episodi es vincularia a les expansions de l'imperi per Sibèria, des de l'Orient -Yermak Timoféyevich- i per Mèxic, des de l'Occident -Hernan Cortés- (Fomenko i Nosovskiy, 2009). ⁽³⁹⁾

³⁹ La hipòtesi treballada, que situen els poders del Càucus a Occident i a Rússia, relaciona al Regne d'Ibèria, vinculat històricament a Geòrgia, amb la península Ibèrica i, probablement, amb la mateixa Sibèria (S-Ibèria). Seguint aquesta recerca, es planteja la hipòtesi complementària de que Ibèria fa referència al poble hebreu original ("hebreu" - "íber").

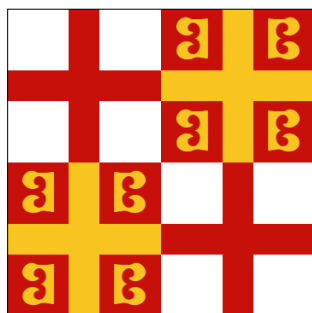
L'evidència del poder

El poder acumulat a Occident és àmpliament documentat en la historiografia oficial. Templers, cavallers de Sant Joan, el poder genovès a l'imperi i el papat d'Avinyó situen el seu poder a l'òrbita occitana medieval, coincidint amb el domini financer del poble jueu. Al seu entorn es situa l'autoritat de l'Orde de l'Esperit Sant, hospitalària (com ho fou l'orde dels cavallers de Sant Joan).

Oficialment, l'Orde del Temple de Salomó (que fa referència a una icona jueva) té per fundador a un personatge de la Xampanya, al nord de Borgonya, Hug de Payns, si bé pot tractar-se del cavaller, templer, Hug de Pinós⁽⁴⁰⁾. La història oficial els fa una orde poderosa, amb seu a Jerusalem però amb una implantació preferent a Occident, que serien dissolts a l'inici del segle XIV. Les seves propietats passarien a mans de l'Orde de Sant Joan de Jerusalem (o també anomenada Orde dels Germans Hospitalers, o dels Cavallers Hospitalers, o Orde de Rodes, o Orde de Malta...). En referència a l'Orde de Sant Joan -que continuaria oficialment amb la missió dels templers-, cal destacar que la seu principal de l'orde -a Europa Occidental- es situava a tocar de Montpeller, a Sant Geli, al costat d'Anhana i d'Avinyó (entre Occitània i Provença).

Els templers honoraren a Salomó, al rei David i a la icona de Jesús a través del seu sudari (de Torí) i la creu del seu sacrifici, entre d'altres símbols, en una història que es situa oficialment entre els segles XII i XIII. Altrament, se'ls fa autors d'un poderós imperi financer i simbòlic, on una de les seves gestes hauria estat el finançament de les catedrals gòtiques a Occident, i la creació d'una poderosa banca que tindria a Gènova un dels seus referents principals. Gènova, en aquest sentit, seria el pont que uniria Occident amb l'imperi, amb una forta implantació a la Mar Negra. De fet, l'Imperi Bizantí va incorporar a la seva bandera, oficialment, la creu genovesa, des del segle XIII fins al segle XV, en motiu del recolzament genovès a la croada de l'any 1204 (Figura 15)..

Figura 15. Bandera de l'Imperi Bizantí

Font: https://es.wikipedia.org/wiki/Imperio_bizantino#/media/File:Flag_of_Palaeologus_Emperor.svg
[Consulta 15 de novembre de 2016]. Imatge de domini públic.

⁴⁰ Segons un document custodiat a Madrid (de l'any 1662, manuscrit núm. 7.377), Hug de Payns seria Hug de Pinós. El títol del manuscrit és: "Declaració de la inscripció grega de la creu de Sant Esteve de Bagà (Pirineus catalans), cap de les baronies de Pinós, guió de l'armada que va prendre Terra Santa, any de 1110. Hug de Bagà, primer Mestre del Temple" (Musquera, 2007). La creu de Bagà és bizantina i té escrita la inscripció: "[la creu] en la qual, despulat, despulles del mal, / etern salvador, totpoderós Verb de Déu, / els mortals revesteixes d'incorruptibilitat. / D'un reliquiari d'or i argent t'envolten / els que viuen en el teu monestir per llur salvació" (Garriga, 1995). La llegenda catalana dels Nou Barons de la Fama (Tomic, 1495) apunta a aquesta opció, ja que també foren nou els fundadors (oficials) de l'Orde del Temple de Salomó (Sans i Travé, 1999).

Des d'aleshores els genovesos s'implantarien a la capital de l'imperi (Constantinoble), a Beyoğlu, també coneguda com a Pera (que vol dir "a l'altre costat", en grec). El símbol de les quatre "B" significa «Basileus Basileon, Basileuon Basileuonton», que vol dir «Rei de Reis, que regna sobre els que regnen». És a dir: l'imperi.

Els cavallers templers i santjoanistes, juntament amb els dominis genovesos, tindrien per símbol una creu vermella, com Sant Jordi. D'acord amb aquest plantejament, tots ells formarien part de la mateixa realitat medieval i, per tant, podrien fer referència a l'exèrcit de l'imperi. Per comprendre aquesta possibilitat cal tenir en compte que Constantinoble fou vençuda el 1453 i Gènova fou intervinguda al segle XVI. Al segle XVI Gènova, juntament amb l'Orde de Sant Joan (d'acord amb el relat oficial), fou objecte d'una intervenció exterior, en aquest cas per part de l'emperador Carles V. Per tant, hi ha raons de pes per considerar que la seva història fou manipulada, així com la història real de la seva creu vermella. Una línia a investigar apunta a aquesta possibilitat. Com a element d'interès destaca la transformació del nom de Gènova, que als mapes medievals -en tots- apareix com a Janua. Janua manifesta un clar vincle semàntic amb Jan/Jana. En aquest sentit, seria plausible que es tractés dels cavallers de l'imperi, seguidors de Joan. Quin Joan? El Baptista? Doncs bé, segons la NC seria un personatge recreat, però respecte a qui? La història oficial ens en dóna una pista: el mite medieval del Preste Joan. Als seus dominis (entre els actuals Sudan i Etiòpia), on conflueixen els Nil blanc i el Nil blau, actualment s'hi troba l'Arca de l'Aliança (a Axum), custodiada per l'església copta d'Egipte, la primera església cristiana organitzada, oficialment, després de la mort de Jesús (segons la tradició oficial). I era important aquest personatge? Sí, molt. El Preste Joan és considerat el símbol de la màxima autoritat a Euràsia i Àfrica a l'Edat Mitjana, i en l'imaginari medieval se'l considera Joan el Baptista. Però les evidències no són només el resultat d'una llegenda, tenen un reflex explícit en els mapes medievals.

Figura 16. Preste Joan, 1555

Detall de la Mar Roja. Autor: Guillaume Le Testu. Títol de l'atles: *Cosmographie universelle, selon les navigateurs tant anciens que modernes / par Guillaume Le Testu, pillotte en la mer du Ponent, de la ville francoyse de Grâce*. Font: Bibliothèque Nationale de France (CPL GE B-1131). Imatge de domini públic.

En la major part dels mapes on es troba el Nil, fins a la primera meitat del segle XVI, el Preste Joan apareix reflectit amb una triple corona al cap (la tiara papal) i la triple creu que, de forma sorprenent, es considera patrimoni exclusiu del Papa de Roma. En canvi, en cap mapa medieval es situa aquesta iconografia a la Roma italiana. La imatge anterior (Figura 16) en dóna un exemple. ⁽⁴¹⁾

Es tracta, per tant, d'una altra evidència que mostra que, efectivament (tal i com afirma i documenta la NC), el mite del papa de Roma és una creació no anterior a l'equador del segle XVI, coincidint amb el Concili de Trento. El fet que la Roma moderna, el Vaticà i la plaça de Sant Pere, estiguin farcides d'obeliscs egipcis, corrobora aquesta teoria.

Però si hi ha un episodi singular que mostra el poder acumulat a l'òrbita occitana és el papat d'Avinyó, més enllà del què indica la història oficial. D'acord amb les evidències aquí explorades, es tracta d'un episodi que hauria tingut lloc entre els segles XIV i XVI, on el papat s'hauria alterat cronològicament traslladant-lo dos segles enrere, essent el precedent del papat de Roma, que s'implantaria com a autoritat alternativa a la segona meitat del segle XVI, coincidint amb la clausura del Concili de Trento, l'any 1563. Seguint aquest plantejament (que s'argumenta tot seguit), Avinyó seria la capital d'un projecte imperial alternatiu, des d'on s'iniciaria el text sagrat i seria obra del poble hebreu, provinent d'Egipte. Seria, en aquest sentit, el lloc on es crearia el mite del Regne d'Israel. Però per entendre aquesta hipòtesi cal, abans, contextualitzar els fets i comprendre que el relat bíblic és una recreació basada en fets ocorreguts a l'Edat Mitjana.

En primer lloc, com a introducció, cal ressaltar les evidències històriques que apunten a Occitània. Més enllà dels poders conferits als cavallers templers, santjoanistes o genovesos, o del papat d'Avinyó, està àmpliament documentat la importància de la comunitat jueva a l'eix Provença-Catalunya als segles XIII-XV, des d'on es difondria la famosa Càbala, l'essència espiritual del judaisme. Per tant, aquí es planteja que aquest protagonisme s'hauria estès fins a l'equador del segle XVI i que hauria estat el poder jueu el protagonista de la primera etapa de la colonització europea del món.

Entendre aquesta alternativa històrica al poble d'Israel és complex, però té una lògica que cal destacar. Si el mite de Jesús es crea al segle XVI té sentit que l'autoritat jueva negui, aleshores, el reconeixement de Crist Jesús, no abans (entrant en conflicte), i que el capital de la comunitat hebrea capitalitzi el poder financer als dominis medievals ⁽⁴²⁾. Aquesta apreciació és lògica, altrament, per una qüestió fonamental: si els jueus portaren a Jesús a la creu, per què no foren perseguits i estigmatitzats (oficialment) de forma sistemàtica fins a finals del segle XV, coincidint amb la Santa Inquisició Espanyola? Dit això, és d'interès ressaltar que la NC aporta aquestes i múltiples raons complementàries per a indicar que els llibres sagrats de la Bíblia, la Torà i l'Alcorà, es compilen i es creen entre els segles XV i XVI. ⁽⁴³⁾

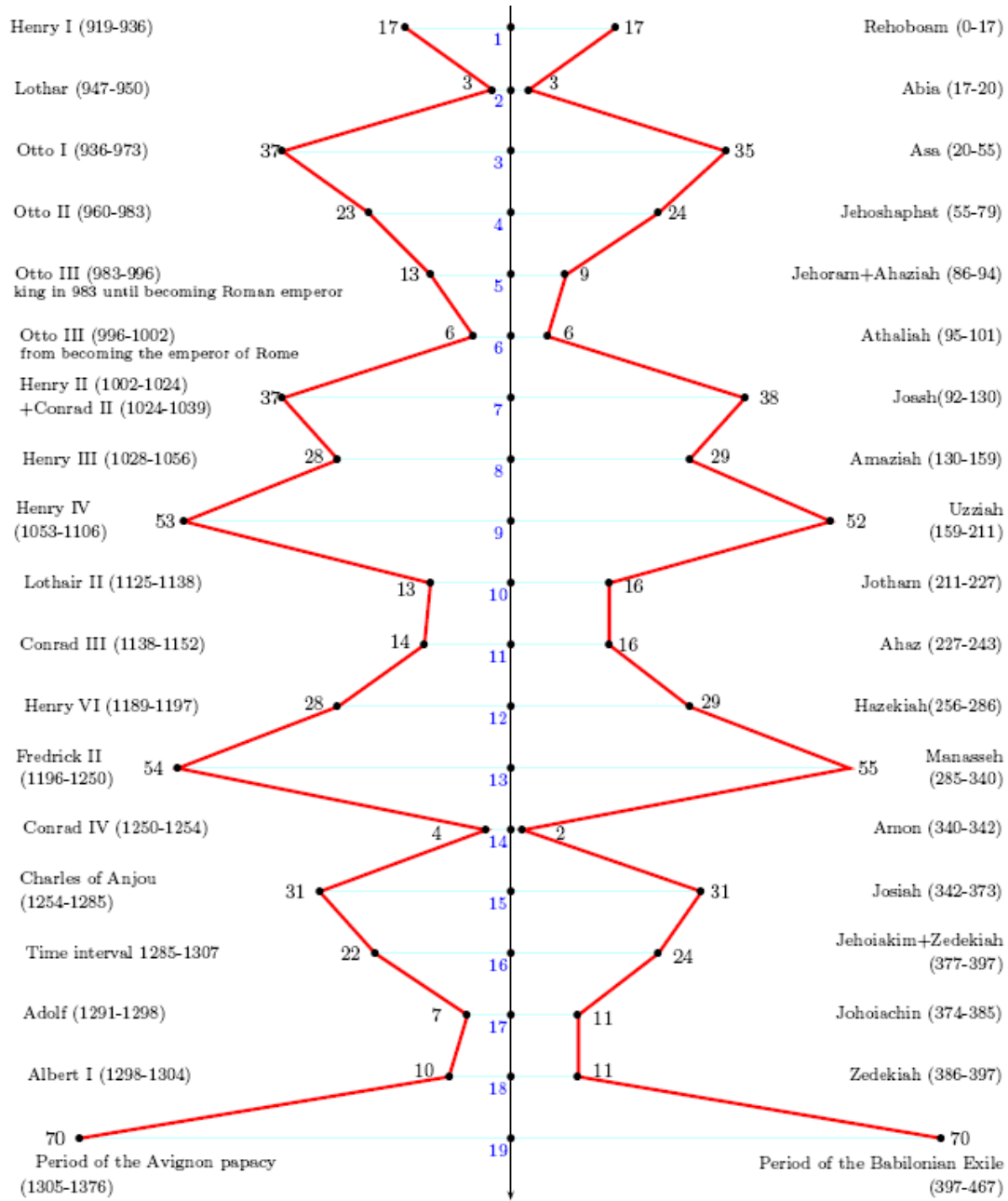
---

⁴¹ Consultar altres mapes medievals compilats al llibre *Les cartes portolanes* (Pujades i Bataller, 2007).

⁴² Segons la NC, la comunitat hebrea seria l'autoritat de la classe dirigent de l'imperi original, amb seu a Egipte al llarg de l'Edat Mitjana.

⁴³ La NC recorda que la versió cronològica de l'antiguitat coneguda avui en dia es crea als segles XVI-XVII pels religiosos J.Scaliger (1540-1609) i D.Petavius (1583-1652), (Scaliger, 1583; 1606; Petavius, 1627). Fins als segles XVI-XVII gairebé tots els cronistes són persones creients que ocupen càrrecs importants a l'Església, com el bisbe Jerònim, Teòfil o l'arquebisbe D.Asher, entre d'altres. De la mateixa manera, avui en dia es considera que les bases de la cronologia provenen dels treballs d'Eusebi de Cesarea i Sant Jeroni (s. IV), però el seu treball es publica el 1544. La cronologia oficial es posa en dubte des d'aleshores. Des del segle XVI fins al segle XXI diversos científics i/o filòsofs de la història han qüestionat la cronologia. En són exemples De Arcilla (segle XVI), Isaac Newton

Figura 17. Equivalències dinàstiques amb 2.000 anys de diferència

Paral·lelisme entre els Emperadors del Sacre Imperi Romà (germànic) (911-1307) i els Reis d'Israel (ss. X-VI a.C.). A l'esquerra i a la dreta, respectivament. Font: (Fomenko *et al.*, 2004).

D'acord amb la NC Israel seria el nom de l'imperi, que, segons matisa aquesta recerca, estaria relacionat directament amb l'èxode del poble d'Israel provinent d'Egipte, on el seu destí no hauria estat Canaan, sinó Occident (segons aquesta recerca). Canaan seria,

---

(1643-1727) (Newton, 1687; 1728), Jean Hardouin (1646-1729), Petr Nikiforovich Krekshin (1684-1763), Robert Baldauf (segles XIX-XX), Edwin Johnson (1842-1901), Nicolay Alexandrovich Morozov (1854-1946), Wilhelm Kammeyer (final del segle XIX-1959) i Immanuel Velikovskiy (1895-1979). Tots ells, en major o menor mesura, manifesten la fragilitat del relat històric i els errors en la seva datació. (Fomenko i Nosovski, 2005).

en tot cas, el lloc d'origen, vinculat a Egipte, i podria fer referència al sepulcre d'Andrònic. Diversos icones medievals reforcen aquest plantejament. Els mites de Musa (que vol dir Moisès), el cabdill omeia que ocupà Ibèria provinent d'Egipte, al segle VIII, en seria un referent. Al Musa omeia, sorprenentment, se'l vincula amb la "taula de Salomó". Però n'hi ha d'altres, com ara la llegenda dels Exiliarques de Babilònia, descendents del rei David, que en temps de Carlemany s'implantarien a Narbona (Rivera Montealegre, 2009). O el propi llibre Haggada, escrit a Barcelona, que es documenta al segle XV i explica l'alliberament del poble d'Israel d'Egipte (⁴⁴). Aquest relat, en la línia que ofereix la NC, indicaria que el mite del poble d'Israel naixeria aleshores, en paral·lel a la reinvenió del passat. Per corroborar o fonamentar aquesta hipòtesi és d'interès raonar detingudament l'anterior equivalència genealògica (Figura 17).

Per tant, s'observen dos paral·lelismes, entre el captiveri d'Israel i el papat d'Avinyó, i entre els propis Habsburg i el poble jueu. Com és sabut, la història oficial situa als Habsburg a l'epicentre de la política europea entre els segles XVI i XVII, en un episodi imperialista que traslladaria la seva autoritat a les monarquies hispàniques, que s'haurien repartit el món (oficialment) segons el Tractat de Tordesillas (l'any 1494, cosa altrament incongruent). Per tant, Avinyó i Israel es relacionen, i parlen de l'arribada de nous poders, com ho fou l'arribada dels Habsburg a Hispània. Els capítols de l'Orde del Toisó d'or a Barcelona (oficialment el 1519), podria fer referència a aquest episodi.

El papat d'Avinyó, en unes terres de forta implantació jueva (oficialment fins a l'inici del segle XV), es trobaria en l'eix d'aquesta història. Avinyó esdevé la capital del cristianisme a Occident al segle XIV, oficialment, però tal i com documenta la NC es correspon a un episodi escrit a posteriori, que es vincula amb el capítol bíblic de l'èxode (o captiveri) del poble jueu a Babilònia, provinent de Jerusalem. El relat oficial indica que es coneix al papat d'Avinyó com el "segon captiveri de Babilònia", i aquesta curiosa comparació reforça l'evidència aquí plantejada. És a dir, l'èxode bíblic de Babilònia no hauria estat a Mesopotàmia, sinó a Occident? La figura 17 ho confirma. Ambdós captiveris van durar 70 anys i els precedeix un llinatge on els Habsburg serien equiparats als reis d'Israel. Així mateix, els Habsburg serien, segons la NC, una manipulació paral·lela creada al segle XVII. La NC té documentades les equivalències entre aquesta genealogia i la posterior, fins al segle XVII. Concretament, identifica una duplictat entre els emperadors Habsburg dels segles X-XIII amb els emperadors equivalents dels segles XIII-XVI. És a dir, es donaria la circumstància de que els dos captiveris del poble hebreu, juntament amb el famós èxode d'Egipte, serien en realitat l'episodi del papat d'Avinyó. Es tractaria, per tant, d'una acumulació inèdita de poders a Occident que, altrament, segons la NC només té sentit històric si es situa a la segona meitat del segle XV o principis del XVI, coincidint amb l'expansió de l'Imperi Otomà fins als dominis de Bizanci i d'Egipte.

Fins al segle XV/XVI Babilònia (El Caire) en seria la capital simbòlica. Tal i com està àmpliament documentat (en una proporció equivalent al seu desconeixement), Babilònia és el nom que es dona a El Caire al llarg de tota la Baixa Edat Mitjana, i actualment és el nom del barri històric de la ciutat. Tots els mapes medievals identifiquen com a Babilònia el que al segle XXI coneixem com El Caire. Així doncs, el captiveri de Babilònia no indica que s'anà a Babilònia, sinó que es sortí d'allà, de la sobirania d'Egipte. (⁴⁵)

---

⁴⁴ Font: <http://www.historiesdeuropa.cat/2014/12/04/la-haggada-el-del-llibre-mes-valuos-del-mon-escrit-a-barcelona/> [Consulta 15 de novembre de 2015].

⁴⁵ Veure els mapes medievals consultables al llibre *Les cartes portolanes* (Pujades i Bataller, 2007).

I Israel, l'Israel bíblic, existí? Segons la NC no va tenir lloc una expulsió dels hebreus (que vindrien d'Egipte), sinó una expansió, ja que ells haurien finançat i promogut l'expansió de l'imperi fins el Pacífic i la primera etapa de la colonització. Aquesta recerca corrobora aquesta hipòtesi, i situa aquest episodi en una Avinyó jueva. D'acord amb aquest plantejament el mite d'Israel es tractaria d'una història simbòlica, que podria haver estat escrita o compilada al segle XVI, en paral·lel a la confecció dels textos sagrats, d'acord amb la hipòtesi de la manipulació històrica i simbòlica que ofereix la NC. Aquesta tasca, seguint les evidències indicades, apunta al fet que es faria des de l'òrbita occitano-provençal d'Avinyó, en uns fets que la història oficial hauria traslladat al passat dins del procés de revisió integral del missatge històric que es pretenia difondre. Si Roma (la Roma papal), va ser un projecte gestat a mitjans del segle XVI, significa que el trasllat de poders d'Avinyó a Roma, que la història oficial situa als anys 1376-1378, hauria pogut tenir lloc uns dos segles després. El Concili de Trento en podria ser l'episodi clau (clausurat l'any 1563). L'evidència arquitectònica, escultòrica i pictòrica de Sant Pere del Vaticà, que la història oficial situa al segle XVI, així ho apunta, com també apunta al fet que l'anàlisi de la qualitat, la complexitat i l'estil que presenta indiquen que podria haver estat una obra bastant posterior.

I aquesta història, del poble d'Israel bíblic, té a veure amb Occident? Més evidències ho corroboren. Però cal resseguir les arrels comunes de les tradicions jueva, cristiana i musulmana, fins al mite d'Abraham, entenent que el salt d'escala no és realment cronològic, sinó simbòlic i conceptual. Tal i com documenten A.T.Fomenko i G.V.Nosovski, un dels personatges que es relacionen amb Andrònic/Crist és Abraham. Doncs bé, l'esposa d'Abraham, Sara, es casa amb el Faraó (mentre Eudòxia faria el mateix amb el Sr. de Montpeller), i el seu nét es diu Jacob, com Jacob (Jaume) fou el nét d'Andrònic⁽⁴⁶⁾. Així mateix, el pare d'Andrònic s'anomena Isaac, i el pare del Jacob bíblic també. En aquesta línia, tal i com succeeix en la iconografia de Maria i l'infant, on Jaume es fusiona amb Jesús, també es fusionen Andrònic amb Jacob. La singularitat d'aquesta història és múltiple, ja que Jacob seria a qui Déu batejaria amb el nom d'Israel, i els seus dotze fills serien les dotze tribus d'Israel que s'estendrien pel món. Jaume (el Conqueridor) va tenir al voltant de dotze fills, que enllaçarien, d'acord amb l'anàlisi genealògica dels seus descendents, amb els monarques i emperadors dels regnes i imperis de gairebé tot el món. Jacob (Jaume) seria el rei d'Israel.

Tres referents històrics sustenten aquesta hipòtesi. En primer lloc es troba l'episodi de l'enviament, per part de Jaume I, d'un ambaixador -Jacme Alaric- a la cort del Gran Khan mongol, Khan Abaqa, el 1267, així com el seu retorn, el 1269, juntament amb una ambaixada mongol⁽⁴⁷⁾. En segon lloc es destaca el fet que Jaume I organitzà, segons el relat històric, una croada contra l'Islam, també l'any 1269, al costat del Gran Khan. Els dos relats són sorprenents, si es té en compte la importància que la història global ofereix a Jaume I, després d'haver perdut el vassallatge (oficialment) de tot Occitània (excepte el senyoriu de Montpeller) i d'acord amb la petitesa de les terres que se li adjudiquen. Però hi ha un detall a considerar. El Khan Abaqa era besnét de Gengis Khan, el fundador de l'Horda Russa, i s'havia casat amb Maria Paleòleg, una filla de l'emperador bizantí, Miquel. És a dir, tant Jaume I com el líder mongol estaven emparentats a través del llinatge de l'Imperi Bizantí. Així mateix, aquest vincle és una explicació raonable per a comprendre aquesta empresa? En part sí, però si Jaume I fos el

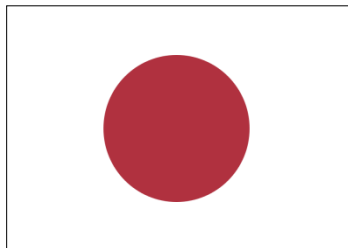
---

⁴⁶ Sara és venerada pels gitanos al poble de Ra, al delta del Roine, conegut per "Les Santes Maries de la Mar" (Les Saintes-Maries-de-la-Mer) des del segle XIX. Veure indicacions anteriors.

⁴⁷ Es tracta d'uns fets contemporanis als viatges de Marco Polo, que també tornaria el 1269, però a Venècia.

descendent d'Andrònic/Jesús, tot adquireix un sentit molt més evident. En tercer lloc, es troba un símbol: l'escut de Montpeller. Es tracta del mateix símbol que ostenta l'Imperi del Japó.

Figura 18. Emblema de Montpeller i de l'Imperi del Japó

Font: elaboració pròpia.

Segons el plantejament que ofereix aquesta anàlisi, es pot considerar que aquests símbols representen els dos extrems del món, des d'on neix fins on es pon el sol, contemplant tota Euràsia i Àfrica juntes. Aquestes similituds podrien apuntar a l'enllaç de l'imperi, que culminaria la seva expansió cap als confins del món conegut fins aleshores. La mort (i resurrecció) es situaria a l'extrem màxim, Galícia, allà es situaria el sepulcre de Jaume, com a símbol del cicle de la vida, coincident amb la posta de sol. La "contemplació dels estels" seria "Compostela".

L'evidència literària

Diverses obres d'interès reflecteixen evidències del relat que vincula a Maria Magdalena amb Constantinoble. Per un costat es troba el *Tirant lo blanc*, de Joanot Martorell i Martí Joan de Galba (de l'any 1490), on un cavaller d'Occident lidera una lluita contra els turcs per salvar l'Imperi Bizantí, i s'enamora de Carmesina, la princesa de Constantinoble, amb qui es casa ⁽⁴⁸⁾. Per un altre costat es troba la *Crònica de Ramon Muntaner*, escrita entre els anys 1325 i 1328, on es narra (entre d'altres coses) les gestes de Roger de Flor. Roger protagonitzà una gesta equivalent al Tirant, en aquesta ocasió en nom dels Almogàvers, i es casà amb la neboda de l'Emperador, de nom Andrònic (no Comnè, sinó Paleòleg). En aquesta ocasió apareix, doncs, Andrònic, la neboda i un cavaller d'Occident, en la seva lluita per defensar l'Imperi. Ambdues cròniques, però, no acaben bé pel cavaller, si bé tenen el mateix final. El primer es mor inesperadament poc després de ser coronat Cèsar i el segon es traït pels bizantins, després d'haver-lo coronat Cèsar. Emperadors, nebodes, amants i cavallers formen part de l'imaginari medieval que es vincula, en aquesta recerca, amb la reconstrucció de la història de Maria Magdalena. Roger de Flor té per escut una flor de lis, roja, sobre fons blanc. Tirant és "blanc" i Carmesina és "rogenca". Són els colors dels cavallers de l'imperi.

Altrament, una tercer obra de referència faria honor a aquesta història: *El Quixot* de Miguel de Cervantes. En aquest cas, però, la referència seria a les dignitats tergiversades del Preste Joan i de l'emperador de Trebisonda. Al pròleg del primer llibre (de l'any 1605) es deixà escrit (Cervantes, 1935, pp. 41-42):

---

⁴⁸ El "blanc" del Tirant i el "carmesí" de la Carmesina serien els colors blanc i vermell dels cavallers de l'imperi.

¿Queréis ver si es verdad lo que digo? Pues estadme atento y veréis cómo en un abrir y cerrar de ojos confundo todas vuestras dificultades y remedio todas las faltas que decís que os suspenden y acobardan para dejar de sacar a la luz del mundo la historia de vuestro famoso don Quijote, luz y espejo de toda la caballería andante. —Decid —le repliqué yo, oyendo lo que me decía—, ¿de qué modo pensáis llenar el vacío de mi temor y reducir a claridad el caos de mi confusión? A lo cual él dijo: —Lo primero en que reparáis de los sonetos, epigramas o elogios que os faltan para el principio, y que sean de personajes graves y de título, se puede remediar en que vos mismo toméis algún trabajo en hacerlos, y después los podéis bautizar y poner el nombre que quisiéredes, ahijándolos al **Preste Juan de las Indias o al Emperador de Trapisonda**, de quien yo sé que hay noticia que fueron famosos poetas; y cuando no lo hayan sido y hubiere algunos pedantes y bachilleres que por detrás os muerdan y murmuren desta verdad, no se os dé dos maravedís, porque, ya que os averigüen la mentira, no os han de cortar la mano con que lo escribistes.

S'equipara al Preste Joan i a l'emperador de Trapisonda (nom que també fa referència a Trebisonda) amb un poeta, indicant que de fet no és cert, només és un artifici literari per fer anar la imaginació. D'acord amb aquesta recerca, l'emperador de Trebisonda i la dignitat del Preste Joan serien, a l'Edat Mitjana, les màximes autoritats del món conegut. Segons la història oficial no. Segons Miguel de Cervantes (si és que realment es digué així) ambdues figures foren la inspiració d'*El Quixot*, a títol simbòlic. L'obra, des de la primera fins a la darrera línia, és una al·legoria a la manipulació de la realitat i a l'absurd dels deliris d'un home que aspirà a ser un emperador, com molts d'altres.

Cloenda

Les evidències que apunten a un llinatge reial, a una dignitat imperial, a través de les icones medievals, o de l'autoritat religiosa d'Occitània, que es manifesten en el poder que s'acumula allí i en diverses obres literàries, mostren arguments, raons, que permeten afirmar que la història real no és necessàriament la oficial.

La història reescrita de Maria Magdalena apunta a un imperi, el bizantí, que esdevindria el centre de l'autoritat al món conegut fins al segle XV. Després l'imperi es fragmentaria i es pretendria refer des d'Europa, però no tindria èxit. Segons aquest plantejament, a les darreries del segle XVI es crearien diferents poders encara més fragmentats, que al segle XVII acabarien esdevenint els principals estats-nació d'Europa (Tractat de Westfàlia, 1648). Amb ells s'abandonaria el projecte d'unir el món en una mateixa cosmovisió, i l'autoritat militar i comercial esdevindria el motor d'un progrés tecnològic i material sense precedents, absent d'una ètica de la vida universal.

Amb la història moderna es reescriuria el passat, i amb ella es crearia una icona religiosa basada en un Crist divinitzat que realment no ho era, com ho indiquen les tradicions jueva i musulmana. En tot cas hauria estat un símbol, el mite d'un emperador -Andrònic Comnè- que hauria transformat la cosmovisió del món, però no un personatge diví. Altrament, Maria Magdalena -Eudòxia Comnena- hauria estat la protagonista del cristianisme original. Ella i el seu llinatge, provinent de Geòrgia i de Bizanci, haurien impulsat la glorificació d'un cristianisme evangèlic, en origen amb una autoritat femenina, en nom de l'autoritat del Crist/Emperador i dels poders custodiats a Egipte.

D'acord amb aquesta introspecció crítica, es pot considerar que, per diverses raons, resultat d'una absència d'autoritat i de l'afany de poder, al segle XVI es transforma la cosmovisió de la realitat. El llinatge reial, fins aleshores vinculat al poder simbòlic,

entra en competència i es fractura la unitat del poder, donant com a resultat una doble reinvençió fonamental: el mite de Jesús i els mites de l'origen de les nacions, al voltant de glorioses gestes dels avantpassats dels seus governants. El déu/poder d'Egipte, Amon, seria transformat en l'Amén (Amén és el nom d'Amon, en Egipci). ⁽⁴⁹⁾

Per aquesta i altres raons, degudament argumentades, es comprèn millor perquè tant les genealogies monàrquiques (i nobiliàries), així com la curiosa relació de papès documentats, són una invenció del passat, a mida de la nova cosmovisió (militaritzada i jeràrquica) de la realitat, tal i com documenta la NC. Si s'entén aquesta possibilitat es pot plantejar la hipòtesi de que el llegat simbòlic, iconogràfic, artístic i cultural de l'Edat Mitjana també es reescriu, transformant el seu significat. Per exemple, fent de la mare d'un llinatge imperial, que és també el símbol de la maternitat, un símbol diví que traspasa l'autoritat a un home déu, senyal de la paternitat omnipresent.

En aquesta línia, d'acord amb aquest treball de recerca, es mutila la imatge de Maria Magdalena en diferents símbols, amb la finalitat de desvincular el seu culte d'una autoritat imperial que els nous monarques no reconeixen. Sota aquest impuls apareixeria la llegenda d'un Jesús desposseït del seu poder, desposseït d'autoritat política i militar, en una concessió que és imposada per l'autonomia bèl·lica que capitalitzen els nous pretendents al tro, amb deliris imperialistes. Al poble se li demana devoció i se li ofereix l'eternitat o l'infern. A Maria Magdalena se la convertiria en una prostituta i, amb ella, es concediria un nou rol a la dona, desposseïda d'autoritat -política i religiosa- per raons d'estat. ⁽⁵⁰⁾

Bibliografia citada

- ALBARDANER (2012). *La catalanitat de Colom*. Barcelona: ICGENHER.
- BILBENY, J. (2014). *Brevíssima Relació de la Destrucció de la Història*. Barcelona: Libbooks.
- BROWN, D. (2010). *El Còdigo Da Vinci*. Edició original en anglès de l'any 2003, titulada *The Da Vinci Code*. Barcelona: Planeta.
- CATALÀ i ROCA, P. (1991). *Un corsari anomenat Colom*. Barcelona: Rafael Dalmau.
- CERVANTES, M. (1935). *El ingenioso hidalgo don Quijote de la Mancha*. Primera edició de la primera part l'any 1605, i de la segona part l'any 1615. Barcelona: Editorial Ramon Sopena, S.A.
- DE FLUVIÀ, A. (1996). *Els quatre pals. L'escut dels comtes de Barcelona*. Barcelona: Rafael Dalmau.
- ESQUERDO, O. (2001). *Nobiliario Valenciano*. Signatura: BV2002/3496 v. 2. València : Biblioteca Valenciana.
- FOMENKO, A.T. i NOSOVSKIY G. V. (2005). *History: Fiction or Science?* 7 volums. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---

⁴⁹ Seria coherent, en aquesta línia, indicar que el cognom Comnè/Comnena vulgui dir "Com Amon/Amona". Amona (o Amonet) era la versió femenina de l'Amon, significava "l'oculta" i se la situava a la foscor, de la mateixa manera que les Verges es trobaven a la foscor de les coves.

⁵⁰ Paral·lelament, s'instauraria la persecució de les bruixes que, no casualment, serien dones.

---- (2009). *CONQUEST OF AMERICA by Ermak-Cortes and rebellion of the Reformation through the eyes of the "ancient" Greeks*. Moscow: Publishing house: AST.

---- (2012). *HOW IT WAS IN REALITY*. Moscow: Publishing house: AST.

FOMENKO, A.T. *et al.* (2004). *Mysteries of egyptian zodíacs. And other Riddles of Ancient History. A guide to dating ancient astronomical data*. New Chronology Publications.

GARRIGA, C. (1995). "La creu bizantina de Bagà". A *Anuari de Filologia*, Vol. XVIII, Secció D, Número 6, p. 163-168. Barcelona: Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona.

GUILLOT, E. (2012). *Descoberta i conquesta catalana d'Amèrica*. Barcelona: LIBROOKS BARCELONA.

MUSQUERA, X. (2007). *Un viaje por la historia de los templarios en España*. Madrid: Ediciones Nowtilus.

NEWTON, I. (1687). *Philosophiae Naturalis Principia Mathematica*. London: S. Pepys, Reg. Soc. Preses.

---- (1728). *The Chronology of Ancient Kingdoms Amended. To which is Prefix'd, A Short Chronicle from the First Memory of Things in Europe, to the Conquest of Persia by Alexander the Great*. París: Gavelier.

PETAVIUS, D. (1627). *De doctrina temporum*. Paris.

PUJADES i BATALLER (2007). *Les Cartes Portolanes. La representació medieval d'una mar solcada*. Barcelona: LUNWERG EDITORES.

SCALIGER, I. (1583). *Opus novum de emendatione temporum*. Lutetiac. Paris.

---- (1606). *Thesaurum temporum*. Cambridge University Library.

RIVERA MONTEALEGRE, F. (2009). *Linaje de la familia Montealegre*. Miami, Florida. Consultable a <http://apellidosnicas.net/montealegre.pdf> [Consulta 1 d'octubre de 2015].

SANS i TRAVÉ, J.M. (1999). *Els Templers Catalans. De La rosa a La creu*. Primera edició de l'any 1996. Lleida: Pagès editors.

TOMIC, P. (1495). *Histories e conquestas de Cathalunya*. Barcelona: Johan Rosembach.

ULLOA, L. (1927). *Cristóbal Colón fue catalán: La verdadera génesis del descubrimiento*. Barcelona: Librería Catalònia.